

KOMMUNISTI

N° 2 (50)

HELMIKUU

1929

TOIMITUS

K. Rovio Yrjö Sirola
V. Ojanen Lauri Letonmäki

SISÄLTÖ:

1. Puolueemme puhdistuksesta.
2. Oikeistouklooni ja sosialistisen rakennustyön päälinja.
3. Uusi laki maatalousverosta. Kirj. V. Ojanen.
4. Oikeistovaara Saksan Kommunistipuolueessa.
5. Pääoman rakentaminen.
6. Sosialistisen valtionne lainat Kirj. V. O.
7. Paperiteollisuutemme ja sen kehitys. Kirj. O. Virta.
8. Välimeren kysymyksestä.

Puolueemme puhdistuksesta.

Puolueen puhdistus on kaikkein tärkeimpiä ja vastuullisimpia tehtäviämme. Jos puolueen puhdistus ei tule kunnolla suoritetuksi, niin siitä kärsii suuresti myöskin työväenluokan taistelu taloutemme sosialistisen rakentamisen alalla.

Puoluepuhdistus ei ole tarpeellinen ainoastaan siksi, että puolueeseen on tunkeutunut muutama tuhat puolueelle vieraita ihmisiä. Näiden poistaminen on vain yksi puoli puhdistuksesta. Vieraiden ja turmeltuneiden aineksien heittäminen ulos puolueesta on kyllä hyvin tärkeä puoli puhdistuksesta. Mutta pääasia on nyt, suurten vaikeuksien keskellä, puolueen rivien tiivistäminen, puolueväen poliittisen ja siveellisen tason kohottaminen.

Puolue ei puhdistu itseään ainoastaan aika ajoin suoritettavien „suursiivouksien“ aikana. Kontrollikomiteat puhdistavat jatkuvasti puoluetta kelvottomista aineksista. Tätä tietä uudistetaan vuosittain 2 a 4% puolueen jäsenistöstä.

Puolueemme ensimmäinen „suursiivous“ suoritettiin v. 1921. Tällä siivouksella oli omat erikoisuutensa. Eserrien, mensheviikkien, bundilaisien yms puolueet olivat hajonneet. Laajat työläis- ja talonpoikaisjoukot olivat kokemuksiensa perusteella tulleet vakuutetuiksi siitä, että nämä puolueet olivat vieraita työtätekeväälle väelle. Näissä puolueissa olleet sosialistiset ainekset olivat tulleet bolsheviikkien puolueeseen. Mutta samalla oli puolueeseemme tullut myöskin periaatteetonta väkeä ja kiipeilijöitä, — hallitsevan puolueen

jäsenen asema houkutteli nyt kun kansalaissodan ajat olivat jo ohitse. Senvuoksi puhdistuksessa v. 1921 pantiin pääpaino eiproletaaristen ja työväenluokan eduista piittaamattoman aineksen poistamiseen.

Puolueen yhteiskunnallinen kokoonpano on näinä vuosina suuresti muuttunut, parantunut. Leninin kuoleman jälkeen on puolueeseen otettu jäseniä yli 700.000 proletaarinen riiveistä, ja nyt on puolueessa n. 800.000 työläistä (syntyperän mukaan), kun Leninin kuoleman aikoina oli vain 196.000. Työläisjäsenten prosenttimäärä on samaan aikaan kohonnut 44% :sta 62% :iin. Leninin kuoleman jälkeen on puolue kokonaisuudessaan suuresti kasvanut, mutta eniten on lisääntynyt työläis-kommunistien määrä (yli 300% :lla), sitten talonpoikaisjäsenten määrä (yli 100%:lla), ja vähimmin muiden määrä (vähän vaille 100%:lla). Proletaarinen runkojoukko puolueessamme on siis vahvasti kasvanut ja epävakaiden aineksien osuus vähentynyt. Mutta kun sotakommunisminkin aikana, jolloin tilanne oli tiukka ja eritoten puolueen jäseniltä paljon vaativa, pikkuporvarillisen ympäristön vaikutus tunkeutui rappeuttavana erinäisiin kommunistikerroksiin niin että puhdistuksessa täytyi heittää ulos puolueesta lähes 1/3 vieraita, rappeutuneita, byrokratisoituneita aineksia, niin nyt uuden talouspolitiikan aikana ovat paljon suuremmat vaarat vaanimassa hallitsevan puolueen jäseniä. Samalla kun nep tekee mahdolliseksi yhä suurmittaisemman sosialistisen rakennustyön,

samalla jättää se vussin tilan kapitalististenkin aineksien kehittymiselle. Siitä taistelu näiden välillä ja taistelu sosialististen ja kapitalististen aineksien välillä vaatii uhreja. Luokkaviihollisemme saa erinäisiä puolueen jäseniä vaikutuksensa alaisiksi, saa heidät palvelemaan vieraita luokkaetuja, vääristelemään puolueen linjaa nepmannin, kulakin eduksi. Aina edessämme olevaa tehtävää — puolueemme yhteiskunnallisen kokoonpanon parantamista proletariaisella aineksella — vaikeuttaa se, että proletariaattimme on perin erilaista, sitä kun alituisen täydentää maaseudulta tullut väki, joka tuo mukanaan pikkuporvarillisia mielialoja ja sekoittaa proletariaarista ideologiaa. Kun samalla täytyy saada yhä enemmän työläisainesta neuvostokoneistoon, puolue- ja ammatilliseen koneistoon sekä talouskoneistoon, niin täytyy yhä uusia työläistovereita ottaa pois tehtaista ja siirtää puhtaasti puoluetyöhön, ammatilliseen työhön, hallinnolliseen työhön jne. Senvuoksi on riviemme lujittaminen nytkin kaksipuolinen tehtävä: toisaalta uusien työläiskadereiden värvääminen, toisaalta epäkelvojen aineksien pois siivoaminen puolueen ja työväenluokan yleisten tehtävien etuja silmällä pitäen.

Tärkein tehtävä on talouden sosialistinen rekonstruointi. Tämän tehtävän menestyksellinen suorittaminen vaatii vahvistamaan teollisuusproletariaatin merkitystä puolueessa, lähinnä raskaan teollisuuden suurten laitoksien merkitystä, värväämään puolueeseen uusia työläisjoukkoja nimenomaan näistä laitoksista. Teollisuuden johtavan osan turvaaminen vaatii vahvistamaan proletariaatin näiden kerroksien vaikutusta puolueessa. Taistelu byrokratismia vastaan on niin ikään tärkeimpiä tehtäviä tässä vaiheessa. Byrokratismi on yhtä suuri este sosialistisen uudistuksen tiellä kuin kulttuurinen takapajaisuutemme.

Byrokratismi on itse kylläkin takapajaisuuden tuote, mutta se muuttuu vakavaksi jarruksi maamme kulttuurisen nousun tiellä.

Siksi puolueemme KK:n marraskuun täysistunto käsitteli kysymystä puoluepuhdistuksesta kaksinaisena tehtävänä: „Työväen yleinen värväys pitää yhdistää puolueen nykyisen kokoonpanon ankaraan tarkistamiseen ja sen päättävään puhdistamiseen yhteiskunnallisesti vieraista, mukaan lyöttäytyneistä, byrokratisoituneista ja rappeutuneista aineksista. Toisaalta tarvitaan monia, eritoten aatteellisia toimenpiteitä taistelussa kehittymättömien, mutta kumoukselle uskollisten työläisten puolueesta eroamisista vastaan. Toisaalta tarvitaan tehostettuja, ja viime vuosiin verraten paljon tiukempia toimenpiteitä puoluejärjestöjen puhdistamiseksi karkoittamalla niistä ne ainekset, jotka käyttävät hallitsevan puolueen jäsenyyttä omahyötyisten kiipeämispäämääriensä hyväksi, porvarillisesti ja pikkuporvarillisesti turmeltuneet ainekset, kulakkien kanssa yhteyttä pitävät yms ainekset“.

Ei ole kysymys vain kaupungista: maaseudulla tarvitaan samoin vakava riviemme tarkistus. Sosialistinen hyökkäys tehostuu myöskin maaseudulla. Kulakki, jonka käsissä vielä on suuri määrä maatalouskalustoa ja tavaraviljaa, on maaseudulla paljon merkitsevämpi tekijä kuin yksityiskauppias kaupungeissa. Kulakki tappelee johtavasta asemasta koko talonpoikaiston suhteen, pyrkii alistamaan vaikutuksensa alaisiksi sekä keskivarakkaan että köyhän, käyttää hyväkseen maaseutujärjestömme heikkoutta ja virheitä, maaseudun kommunistien epävakaisuutta, joista iso osa itse on pikkumistajia. Näiden kautta pyrkii kulakki vaikuttamaan alempaan neuvostokoneistoon, osuustoimintaan, luoton jakoon jne. Siksi KK:n täysistunto marraskuussa erikoisesti

harkitsi puolueen tehtäviä maaseudulla. Päätöksessä työläisten värväämisestä ja puolueen kasvun säännöstelystä sanotaan avoimesti, että maaseutujärjestöjen tarkistus on tarpeen: „Maaseudun järjestöissä on proletaaristen aineksien ominaispaino vielä perin vähäinen, kollektivistien kaaderi suorastaan mitätön. Samalla on niiden jäsenistöstä eräissä järjestöissä aika huomattava osa varakkaita talonpoikia, joskus sellaisiakin aineksia, jotka ovat läheisissä suhteissa kulakkien kanssa, rappeutuneet, ja aivan vieraita työväenluokalle. Tämän vuoksi on aivan viipymättä päättävästi parannettava, perinpohjin puhdistettava ja huomattavasti uudistettava nämä järjestöt. Yhtenä sosialistisen rakennustyön ratkaisevista ehdoista kansallisissa tasavaloissa ja alueilla, joilla proletariaatin kaaderit ovat vielä pienet, on palkollisten ja maataloustyöläisten tehostettu värvääminen puolueeseen eritoten paikallisista kansallisuuksista, ja myöskin järjestöjen yhteiskunnallisen kokoonpanon vastaavassa määrin parantaminen“.

Puolueen KK:n täysistunnon ja puoluekonferenssin asiana on tietysti ratkaista, pitääkö nyt tarkistaa koko puoluejärjestö vaiko vain vissit osat siitä. Meistä kuitenkin näyttää että nyt on jo puolueemme suur-siivouksen aika. Sillä aika lailla on kasaantunut sairaalloisia ilmiöitä, jotka kaipaavat tehokasta parannusta. Yhtaikaisesti suoritettava puolueen rivien tarkistus, puolentoista miljoonan jäsenen ja kandidaatin tarkistaminen on kylläkin sangen vaikea ja vastuullinen tehtävä. Sen suorittaminen vetää joksikin ajaksi huomion pois muusta työstä, vaikeuttaa puolueen muuta työtä. Mutta tämä vaikeus ei saa meitä säikäyttää. Ellemme nyt suorita vakavaa leikkausta, säälimättä puhdistaa puolueemme rivejä niihin kertyneestä mädästä, niin on tarjolla vaara että saamme nähdä vieläkin pahempia

juttuja kuin Smolenskin, Shahtnajan, Sotshin jutut.

Jo virinneessä keskustelussa siitä, keitä pitää heittää ulos puolueesta, millaisiin sairaalloisiin ilmiöihin pitää erikoisella tarmolla käydä käsiksi, on esitetty myös liian ahtaita käsityksiä puolueen puhdistuksesta. Kaikki ovat kyllä sitä mieltä, että puolueesta pitää karkottaa vieras väki, rappeutuneet, byrokratisoituneet ainekset. Toiset lisäävät näihin poroporvarillistuneen aineksen, ja määrittelevät tämän väen näin: „Poroporvarillistuneita ovat ne, joille rauhallinen elämä, kortit ja viinaryyppy ovat kaikki kaikessa, ovat rakkaammat kuin puolue, rakkaammat kuin yhteiskunnallinen työ..., ne jotka elävät vain oman hyvinvointinsa vuoksi. Niiden on ikävä kollektiivin piirissä, ikävä tehdä työtä, ne tahtovat elää vain omaksi tyydytykseksensä, tahtovat ettei kukaan heitä häiritsisi“ (Bakun lehti). Tässä siis pannaan pääpaino puolueetiikkaan. Epäilemättä pitää puolueen kohdella kovakouraisesti niitä aineksia, jotka viettävät turmeltunutta elämää. Mutta puolueen päähuomio on nähdäksemme kohdistettava taisteluun luokkakanalta katsoen vieraita aineksia vastaan, puolueen luokkalinjan väärentäjiä vastaan. Usein on kyllä niin, että siveellinen puoli ja luokkalinja eivät ole toisistaan erotettavissa: turmeltuminen alkaa elämäntavoista — ryyppäilystä, holtittomuudesta sukupuoliasioissa jne. — ja siinä samalla vähitellen menetetään selvä luokkalinja.

Erikoisesti pitää puolueen kiinnittää huomiota siihen, että maaseudun kommunistit ottavat osaa kollektivisten talouksien rakennustyöhön. Usein kuulee mainittavan, että „kommunistit“ eivät tahdo osallistua kollektiivisiin talouksiin. Ei tietysti voida vaatia, että kommunistien pitäisi ryhtyä rakentamaan kollektiivisia talouksia silloinkin, kun ei ole

edellytyksiä niille. Mutta kommunistilta voidaan ja pitää vaatia, että hän auttaa rakentuvaa kollektiivista taloutta teossa, eikä vain suullaan.

Puolueen puhdistuksen pitää vahvistaa proletaarien, maaseudun palkollisten ja köyhien talonpoikain parhaan osan pyrkimystä puolueeseen. Puhdistuksen pitää auttaa lujittamaan järjestöjen työtä, tarkistaa jokaisen jätseikan toimintaa, luoda terveemmät, toverillisemmat suhteet jätseikan sisällä ja lujittaa ympäristön työtä tekevän väestön luottamusta puoluejärjestöön. Puhdistuksen pitää vahvistaa vastuuntunnetta jokaisessa jäsenessä. Sen täytyy kohottaa poliittisten tietojen tasoa, — ei kuitenkaan nyt missään iskujärjestyksessä, kuten eräät toverit ajattelevat. Valmistustyön puoluepuhdistukseen pitää luoda sellainen tilanne, joka pakottaa jokaisen jäsenen tarkastelemaan itseään, pakottaa hänet tarkemmin suhtautumaan poliittisen elämän tapahtumiin, puolue-elämän ja Kominternin tapahtumiin, syvällisemmin selvittämään luokkataistelun ilmauksia maaseudulla ja kaupungeissa, ja tietoisemmin, aktiivisemmin ottamaan osaa tähän luokkataisteluun. Puoluepuhdistuksen pitää tehostaa taistelua byrokratismia vastaan, lisätä jokaisen jäsenen ja jokaisen puoluejärjestön aktiivisuutta. Puoluepuhdistuksen pitää vahvistaa yhteyttä joukkojen kanssa, sen pitää kohottaa puoluejärjestön auktoriteettia puolueettoman työläis- ja talonpoikaismassan silmissä. Auktoriteetti saavutetaan sitä varmemmin, mitä aktiivisemmin jokainen puoluejäsen ja puoluejärjestö kokonaisuudessaan ottaa osaa teollisuuden ja maatalouden sosialistiseen rakentamiseen. Puolueen puhdistuksen pitää karkoittaa kaikki ylellisyys, sen pitää olla vakavana iskuna elintapojen turmeltumista vastaan. Ohimennen pitää puoluepuhdistuksen tarkistaa,

onko puoluejohto oikea toimintamme kaikilla aloilla.

Selvä asia, että puoluepuhdistuksen pitää kohottaa voimakas itsekritiikin aalto, kritiikin joka kohdistuu työmme kaikkiin heikkoihin kohtiin. Samoin on selvä asia sekin, että puhdistuksesta tulee tehokas ainoastaan siinä tapauksessa, että puolueettomat joukot vedetään siihen mukaan. Lenin korosti, että puolueettomien työläisten vetäminen puhdistustyöhön „antaa meille vakavia tuloksia. Se tekee puolueen paljon voimakkaammaksi luokan etujoukoksi kuin aikaisemmin, tekee sen lujemmin luokkaan kytketyksi etujoukoksi, kykenevämmäksi johtamaan luokan voittoon monien vaikeuksien ja vaarojen keskellä“ (XVIII, l. s. 360). Tässä pitää kuitenkin ottaa huomioon, että puoluejärjestöt eivät saa puhdistuksen aikana laahustaa massan perässä. On muistettava Leninin varoitus: „Me emme tietysti alistu massan kaikkiin osoituksiin, sillä joskus, eritoten poikkeuksellisen väsymyksen vuosina... on massakin altis kaikkea muuta kuin edistyksellisille mielialoille“ (XVIII, l. s. 360). Lisäksi on varoitettava sitä, että persoonalliset riidat eivät pääsisi vaikuttamaan puhdistukseen. Ei myöskään saa ottaa sellaista kantaa, että nyt on erotettava puolueesta kaikki ne, jotka syystä tai toisesta ovat tulleet puolueesta erotetuiksi, mutta jotka puolueen korkeammassa kontrollielimissä ovat saaneet takaisin jäsenoikeutensa. Sillä tällaisen kannan toteuttaminen olisi epäluottamuksen järjestämistä ylempiä kontrollielimiä kohtaan ja vahvistaisi persoonallisia momenteja puoluepuhdistuksessa.

Erittäin suuri on lehdistön vaikutus puoluepuhdistuksessa. Lehdistö on yhteiskunnallisuuden mahtava ase. Mitä syvemmälle se tunkeutuu joukkojen keskuuteen, sitä terävämpi ase taistelussa työmme kaikkia vir-

heitä vastaan siitä tulee. Mutta lehdistön pitää aina muistaa, että sen täytyy ahtaiden paikallisten tehtävien ohella nähdä myös puolueen suuret yleiset tehtävät.

Puoluejärjestöillä on puhdistuksen yhteydessä suuri työ. Niiden on jo heti aloitettava valmennustyöt KKK:n lyhyen yleisen ohjeen ja KK:n marraskuun täysistunnon päätöskien pohjalla. Puoluetarkistuksen ohjausta on huolella valmisteltava ja tarkoin valikoitava tarkistuskomiteat. Tarkistuskomiteain pitää huolella tutkia aikaisemman tarkistus- ja puhdistustyön kokemukset, tarkoin harkita työsuunnitelmansa, tutkia tarkastettaviensa puoluejärjestöjen tila. Jos mieli välttää suuria virheitä, on selvitettävä, mitä tehtäviä puolueen rivien puhdistus asettaa, mitä vaatimuksia on asetettava kysymyksessä olevalle jatseikalle, mitä vaatimuksia minkinlaisille jäsenryhmille. Kaikki syytökset jotain kommunistia vastaan on tarkoin tutkittava, vältettävä pikkumaisuutta, kaavallisuutta, muodollisuutta, pyrittävä puhdistuksessa määrätylle periaatteelliselle tasolle. Puoluepuhdistuksen tehtävänä on paremman

toverillisen luottamuksen aikaansaaminen jäsenten kesken ja suuremman luottamuksen hankkiminen puoluejärjestölle puolueettomien joukkojen puolelta.

Vihollisemme tulevat tietysti ilk-kumaan sen johdosta, kun riveis-sämme on muutamia kymmeniä tuhansia meille vieraita, rappeutuneita, epäkelpoja aineksia, joista mm. Lenin sanoi, että sellaiset ihmiset pitäisi ampua. Mutta porvarilliset puolueet itse ottaisivat mielellään vastaan nämä rappeutuneet ainekset taistelemaan kommunismia vastaan, vieläpä näistä tulisi jokaisen porvarillisen puolueen „kaunistus ja ylpeys“. Vihollistemme ilkunta ei meitä pelota. Me annamme arvoa meille läheisen työtätekevän väen mielipiteille, puolueettoman työväen ja niiden talonpoikain mielipiteelle, joiden kanssa työväenluokka yhä lujittaa liittoaan.

Huolimatta kaikista vaikeuksista tällaisen puoluepuhdistuksen aikana me suoritamme puhdistuksen ja lujitamme puolettamme niin, että se yhä paremmin kykenee suorittamaan valttavan suuret sosialistisen rakennustyön tehtävät neuvostomaassamme.

Oikeistouklooni ja sosialistisen rakennustyön päälinja.

Samoin kuin kaikki uklooni, samoin on oikeistoukloonikin erään kommunistien osan pyrkimistä pois puolueen linjalta porvarillisen ideologian puoleen. Objektivisesti ottaen on se ilmauksena porvarillisen ideologian painostuksesta proletariaattia vastaan nyt vaikean luokkataistelun tilanteessa, ja epävakaisempien puoluejäsenten liian heikosta vastustuskyvystä tätä painostusta vastaan. Kun taloutemme sosialististen ainek-

sien täytyy tunkeutua syvälle kapitalististen ja pikkuporvarillisten aineksien väliin, niin vieraiden luokkavoimien painostus proletariaattiin ja sen puolueeseen ottaa sangen moninaisia muotoja: toisinaan se ilmenee äkkijyrkkinä fraaseina, toisinaan avoimen opportunistisena taisteluna puolueen linjaa vastaan.

Oikeistoukloonin vaara kasvaa luokkataistelun kärjytyessä. Taloutemme sosialistinen rekonstruointi

on suoritettava tiukan, kaikki voimat jännittävän teollistamisen yhteydessä, se vaatii suuret määrät varoja, vaatii uhrauksia proletariaatilta ja yleensä työtätekevältä väeltä. Toisaalta rekonstruointi ei käy ilman, että samalla päättävästi hyökätään kapitalististen aineksien kimppuun sekä maaseudulla että kaupungeissa. Ja tämä kärjistää luokkataistelua. Utopiaa on kuvitella, että proletariaatin diktatuurin oloissa voimme rauhallisesti „kasvaa sosialismiin“ loukkaamatta kapitalististen aineksien, kulakkien etuja.

Selvittääksemme oikeistoukloonin olemuksen ja sen kehitystendenssin on ennen kaikkea määriteltävä sen suhde puolueen päälinjaan, merkittävä ne kohdat, joissa on esiintynyt pyrkimyksiä pois puolueen päälinjalta.

Oikeistolaiset eroavat puolueen päälinjalta useissa perustavissa kysymyksissä, joista tärkeimpiä ovat seuraavat:

Kysymys maamme teollistamisnopeudesta. Nopea teollistaminen on sosialismin menestyksellisen rakentamisen välttämätön ehto. Sekä sisäinen että ulkoinen tilanne pakottaa meidät nopeasti kehittämään teollisuuttamme. Jollemme tahdo kulkea taaksepäin, jos tahdomme ottaa vakavasti XV puoluekokouksen päätökset, niin juuri teollistamiskysymyksessä on meidän erikoisesti vaadittava tiukan linjan noudattamista. SSSR:n teollistaminen ei käy ilman „jännittyntä temppea“, ei käy muutoin kuin suurten vaikeuksien voittamisen kautta. Yhä vielä olemme teollisuutemme ja taloutemme rekonstruoinnin alkuvaiheessa, yhä vielä on asemamme sellainen, että pääomasijoitukset uuden rakentamiseen antavat tuotannollisen tuloksen vasta muutaman vuoden kuluttua. Se joka ei ymmärrä tätä tilanteen erikoisuutta, se joka horjuu kysymyksessä puolueen ottamasta nopeasta teollistamistemposta

se luisuu väistämättömästi pois puolueen päälinjalta, horjahtaa oikeistoon tai ainakin suopealle kannalle oikeistolaisia kohtaan.

Yhtä tärkeä on puolueen linjan tinkimätön toteuttaminen maatalouden kollektivisoimisen ja neuvostotalouksien rakentamisen alalla. Kaupunki, suurteollisuus eivät voi kyllin nopeasti kehittyä, jollei maatalouden kehitystempo kiihdy. Maaseudun kollektivisoiminen, liitossa sosialistisen teollisuuden kanssa, on ainoa oikea tie, jota kulkemalla maaseutu saadaan nopeammin vaurastumaan ja yhtymään maamme yleiseen sosialistiseen rakennustyöhön. Tämä ei merkitse sitä, että puolue vähimmässäkään määrässä löisi laimin köyhien ja koskivarakkaiden yksilötalouksien edut. Ei, tämä merkitsee sitä että ellemme pyri maaseutua sosialistisesti uudistamaan, emme myöskään voi toteuttaa puolueen yleisiä direktiivejä maamme teollistamisesta.

Se joka horjuu maaseudun kollektivisoimiskysymyksessä, se joka tietoisesti tai tiedottomasti tahtoi päästä eteenpäin kulakin kanssa sovittelevien tietä, se joka väheksyy maatalouden sosialistisen uudistamisen pohjalla käypää luokkataistelua, se joka pitää mahdollisena kulakitalouden rauhallista kasvamista sosialismiin, se joutuu ilmeisesti ristiriitaan puolueen päälinjan kanssa, vajoaa väistämättä oikeiston mielialojen avoimeksi taikka salaiseksi kannattajaksi.

Emme voi sulkea silmiämme siltä tosiasialta, että kulakit ovat eräillä alueilla vahvistuneet ja ilmaisevat yhä lisääntyvää aktiivisuutta. Luokkataistelu maaseudulla on kasvamassa. Kulakkiaineokset pyrkivät taloudellisesti ja ideologisesti alistamaan ne köyhät ja keskivarrakkaat, jotka ovat heidän kanssaan kosketuksissa.

Erikoisesti on lyötävä oikeiston demagogiaa, että talonpoikaisto muka maksaa suhdattoman korkeat hin-

rat teollisuustuotteista ja saa liian alhaiset hinnat omista tuotteistaan, maatalouden tuotteista. Eihän tällaisia historiallisesti syntyneitä epäsuhteita kyetä käden käänteessä poistamaan. Maaseudun perinpohjaisista uudistamista ei voida suorittaa ilman voimakasta teollistamista. Päätävästi on korostettava sitä seikkaa, että maaseudun kohottaminen korkeammalle tasolle vaatii yhä voimakkaampaa liittoa köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaistalouksien ja toiselta puolen sosialistisen suurteollisuuden, eritoten raskaan teollisuuden, koneita ja työkaluja valmistavan teollisuuden välillä. Sil- lä raskas teollisuus on avain maa- seudun sosialistiseen uudistamiseen.

Useat viime aikojen tosiasiat neu- voston uusintavaalien ja viljanhan- kintavaikeuksien yhteydessä osoitta- vat epäymmättömästi sen, että oikeis- to puolueessa astuu nyt aktiivisem- paan hahmottumisvaiheeseensa. Pait- si oikeistoaineiden keinottelua vai- keuksillamme on pantava merkille se, että kysymyksen periaatteellinen asetus yritetään vaihtaa pikkumais- ten juurujen paisuttamiseen, yrite- tään riistää luottamus KK:n lenini- läistä johtoa kohtaan ja horjuttaa rautaista leniniläistä kuria.

Tämän vuoksi tulee puolueen en- simäiseksi tehtäväksi tällä hetkellä puolueen jäsenjoukkojen yhä tehok- kaampi mobilisoiminen taisteluun oikeistolaisia ja oikeistolle suopeita aineksia vastaan, oikeiston yhteis- kunnallisten juurten selvittely jä- senjoukoille, ja puoluepolitiikan op- portunistisen vääristelyn selvittely. Siksi on puoluejärjestöjen valppaas- ti seurattava pienimpiäkin poikkeam- ija puolueen selvistä päätöksistä ja näiden päätöksien toteuttamisesta.

Oikeistouklooni pyrkii hahmottu- maan neljällä linjalla: 1) revisoimaan, tarkistamaan perustavia kohtia Le- ninin opissa proletaristisesta vallanku- mouksesta, työväenluokan ja talon- poikaiston suhteesta, revisoimaan le-

niniläistä sosialistisen rakennustyön strategista suunnitelmaa, 2) keinot- telemaan vaikeuksilla, jotka sosia- listisen rekonstruoinnin aikana eivät ole vältettävissä, paisuttelemaan niitä, sälyttämään vastuun niistä puolueen yleisen johdon niskoille, 3) taistele- maan leninismin järjestöpoliittisia periaatteita vastaan, ja 4) on soli- daarinen oikeistoaineiksia ja niille suopeita kohtaan Kominternissa ja tukee niitä (toistaiseksi vielä peitel- lyssä, epävarmassa muodossa).

Kysymyksessä työväenluokan suh- teista talonpoikaistoon väärentävät oikeistolaiset näiden kahden luokan liiton todellisen ajatuksen ja olemuk- sen. He hämäävät sen tosiasian, että liitto talonpoikaiston kanssa ei ole itsetarkoitus, vaan on keino proleta- riaatin diktatuurin lujittamiseksi, keino jolla sosialismin voitto turva- taan.

Kun puhutaan työväen ja talon- poikain liitosta, niin pitää aina muistaa liiton perusehto: proleta- riaatin johtava asema. Lenin erikoisesti korosti tätä puolta: „Nyt proletariaatti pitää valtaa käsissään ja on sen johdossa, johtaa talonpoi- kaistoa. Mitä merkitsee talonpoikais- ton johtaminen? Se merkitsee ensik- sikin sitä, että noudatetaan luokkien hävittämisen linjaa, eikä pikku tuot- tajien kehittämisen linjaa. Jos me ekseyisimme tältä perustavalta ja päälinjalta, niin silloin me lakkai- simme olemasta sosialisteja ja joutui- simme niiden pikkuporvarien leiriin, eserrien ja mensheviikkien leiriin, jotka nyt ovat proletariaatin pahim- pia vihollisia“.

Oikeistolaiset jättävät huomiotta nimenomaan proletariaatin johdon työväenluokan ja talonpoikaiston lii- tossa, he eivät ymmärrä proletari- aatin johdon olemusta, johdon, jota ilman proletariaatin liitto talonpoi- kaiston kanssa muuttuu proletariaa- tin diktatuurin lujittamisen ja luok- kien hävittämisen aseesta yhteis- kunnan luokkajaon kiinnittämisen

aseeksi, talonpoikaisen rajottuneisuuden ikuistuttamisen aseeksi. Oikeistolaisten onnettomuus on siinä, että kun he jättävät huomiotta kysymyksen proletarisesta johdosta, eivät ymmärrä sitä, niin he oleellisesti luisuvat varmoilta luokkien hävittämiseen tähtäävän taistelun asemilta pikkutuottajien asemille. Tämä oikeistolaisten luisuminen tälle linjalle saa ilmauksensa siinä, että he panevat pääpainon yksilölliseen talouteen, kieltävät pääpainon kollektivisoiniselta.

Kun oikeistolaiset näin käyvät kysymykseen käsiksi, niin he myös luopuvat marxilaiselta luokkakanalta, hämäävät luokkataistelukyky- myksen, kieltävät puolueen tunnustaman ja rakennustyömme kaikille aloille heijastuvan luokkataistelun kärjistymisen maassamme. Kun he epäleniniläisesti kieltävät päättävän hyökkäyksen kulakkia vastaan eivät he tahdo rikkoo välejä kulakkien kanssa, mikä ilmenee siten, että eräät ainekset puolueessa taistelevat kulakkien yksilökohtaista verottamista vastaan.

Se joka ei kirkkaasti aseta maaseudun sosialistisen uudistamisen tehtävää, se joka kuvittelee että nykyään kuljettava maaseudun nousutie ei ole ainoa mahdollinen, vaan että suurimmat toiveet on pantava „vanhaan keskivarakkaaseen“, se joka tahtoo poistaa kullakkiaineksien henkilökohtaisen verotuksen eikä pidä niin tuiki tarpeellisena proletarisen johdon vahvistamista proletariaatin ja talonpoikaiston liitossa, se osoittaa olevansa oikeistolaisten leirissä, se käytännössä asettuu vastustamaan puolueen tiukkoja päätöksiä talonpoikaistoriitikan alalla.

Peittääkseen opportunistisen linjansa suurentelevat oikeistolaiset edessämme olevia vaikeuksia. Vai-

keuksillamme keinoitellen yrittävät he horjuttaa luottamusta puolueemme keskusjohtoa kohtaan, siten todistellen itse olevansa oikeassa. He yrittävät käyttää vaikeuksia hyväkseen taistelussa puolueen ja neuvostohallituksen vahvistaman teollistamistempun hidastuttamisen puolesta, ja maatalouden sosialistisen uudistamisen tempun hidastuttamisen puolesta.

Jokainen leninismiin revisoiminen, tulipa se sitten „vasemmalta“ tai oikealta, on aina yhtyneenä taisteluun leninismiin järjestöpoliittisia perusteita vastaan, taisteluun puolueen yhtenäisyyttä vastaan, rautaista bolshevistista kuria vastaan. Niin on nytkin oikeiston taistelu. Ja taistelussaan puoluejohdon ja leninismiin järjestöperiaatteita vastaan yrittävät oikeistolaiset tunnustella periaatteettoman „tyytymättömien blokin“ pohjaa ja siten pakostakin luisuvat fraktsiotoimintaan, ryhmätaistelun tielle. Kun muut keinot eivät riitä, niin yrittävät he verhota taistelunsa puolueen linjaa ja johtoa vastaan taistelulla erinäisiä puolueen johtomiehiä vastaan.

Puolueen käymä päättävä taistelu kahdella rintamalla—vasemmistolaisilla fraaseilla koreilevia trotskilaisen ideologian edustajia vastaan ja oikeistoukloonia vastaan—vaatii keskittämään puolueen jäsenjoukkojen huomion puolueen päälinjan kysymyksiin, teollistamisen ja maaseudun sosialistisen uudistamisen, 5-vuotissuunnitelman kysymyksiin. Periaatteellisten kysymysten käsittely kaikkialla, itsekritiikin kehittäminen, taistelu sitä vastaan että yritetään kiistan ydin vaihtaa pieniin osakysymyksiin—näillä keinoilla on kaikin puolin selvitettävä joukoille oikeistoukloonin olemus.

V.

Uusi laki maatalousverosta.

Kirj. V. Ojanen.

Yhtenäinen maatalouvero on tärkeä vipu, jonka avulla puolue ja neuvostovalta vaikuttavat talonpoikaistalouden kehitykseen. Maatalousverossa kuvastuu selvästi puolueen maaseutupolitiikka. Se ilmaisee hallituksen ja puolueen suhteen talonpoikaiston eri kerroksiin. Senvuoksi on maatalousverolla erikoisen suuri poliittinen merkitys. Siksi siihen kiintyykin maaseudun miljoonien työnraatajien huomio.

Nyt, kun puolue pyrkii tarmolla yhteiskunnallisesti ja teknillisesti uudistamaan maataloutta, nyt pitää tietysti täydessä määrässä käyttää tätä maaseutupolitiikkamme vipua, maatalousveroa, puolueen asettamia tehtäviä suoritettaessa. Käytäntö on jo osoittanut, että huolimatta paikakunnilla tehdyistä erinäisistä virheistä, veron perusteet ovat oikeat. Pääasia verossa on se, että tulojen suurentuessa suurenee vero sitäkin nopeammin. Maaseudun varakkaita aineksia verotetaan voimakkaammin, jotta köyhät taloudet voidaan tyyten verosta vapauttaa.

Satoisuuden kohottaminen ja kylvöalan laajentaminen on taloudellisen rakennussuunnitelmamme tärkeimpiä osia. Sekä puolueemme Keskuskomitean täysistunto marraskuussa että SSSR:n TPK:n istunto joulukuussa korostivat erikoisesti juuri näitä tehtäviä ja totesivat, että ne ovat irrottamattomassa yhteydessä maamme teollistamisen kanssa. Siksi on myös uuteen maatalousveroon pyritty tekemään sellaisia muutoksia, jotka kannustavat erikoisesti parantamaan maanmuokkausta ja siementä, laajentamaan viljelys-alaa ja myöskin lisäämään karjanhoitoa, siis edistämään maata-

louden, ja ensi kädessä viljatalouden kohoamista. Samalla on näiden muutoksien tarkoituksena keskivarakkaan verotaakan keventäminen.

Muutokset verolaissa ovat kytketyt toisiinsa ja niillä pyritään yhtäaikaaisesti ratkaisemaan molemmat yllämainitut tehtävät. Keskivarakkaan verotaakan keventämisen ehdoksi on asetettu hänen puoleltaan sellaisten toimenpiteiden suorittaminen, jotka kohottavat maatalouden tasoa. Toisin sanoen: keskivarakkaan verotaakkaa kevennetään siinä tapauksessa, jos hän itse laajentaa kylvöalaansa, jos hän suorittaa sellaisia toimenpiteitä, jotka kohottavat satoisuutta.

Erittäin suuret sekä määriltään että merkitykseltään ovat ne verohelpotukset, jotka keskivarakkaalle myönnetään siinä tapauksessa, että hän laajentaa viljelysalaansa.

Ensiksi: verosta vapautetaan kaikilla niillä alueilla, joilla vero lasketaan kylvöalan mukaan, kahden vuoden aikana (1929 ja 1930) koko se uusi kylvöala, minkä talonpoikain tai kollektiiviset taloudet lisäävät v:n 1928 kylvöalaan. Jos siis taloudessa oli viime vuonna kylvöä kahden ha ala, mutta tänä vuonna kylvetään kolmen ha ja ensi vuonna neljän ha ala, niin veroa maksetaan kuitenkin tänä ja ensi vuonna vain kahden ha alasta.

Toiseksi: suuressa osassa Neuvostoliittoa määrätään vero peltoalan, eikä kylvöalan mukaan (esim. Ukrainan aroalueella ja noin puolella keskisen mustanmullan alueesta). Kylvöalan lisäyksen verosta vapauttamisella ei näille alueille ole sanottavaa merkitystä. Senvuoksi uusi

verolaki edellisen helpotuksen lisäksi alentaa näillä alueilla peltoalan tulo- normeja 2 a 3 ruuplalla hehtaarilta mikä vähentää maatalousveroa noin 10%. Täten kannustetaan talonpoikia näillä kahdella tärkeimmällä viljaalueellamme laajentamaan kylvöalaansa.

Kolmanneksi: kannustaakseen talonpoikastalouksia siirtymään uuden- aikaisempaan maankäyttömuotoon, monivuoroviljelykseen, säättää uusi verolaki, että tulo- normeja alennetaan 15%:lla niiltä talouksilta, jotka ottavat monivuoron käytäntöön. Kolmivuorojärjestelmä on pääesteenä satoisuuden kohottamisen ja kylvöalan laajentamisen tiellä. Ja tätä estettä pyrkii neuvostovalta kaikin voimin poistamaan.

Syynä viljatalouden takapajuisuuteen on myöskin talonpoikien peltojen perin alhainen satoisuus. On aivan ilmeistä, että emme pääse pitkää askelta eteenpäin pelkästään kylvöalan laajentamisen kautta. Tarvitaan kahden tekijän sekä kylvöalan laajentamisen että satoisuuden kohottamisen yhteisvaikutus. Vain näiden molempien tekijäin tuloksena päästään maataloudessa sille tasolle, että se ei jarruta koko taloutemme kehitystä.

Puolue ja hallitus ovat antaneet direktiivin: satoisuus on 5 vuoden aikana saatava kohoamaan 30—35%:lla. Tämän ohjeen toteuttaminen on mahdollista ainoastaan sillä ehdolla, että talonpojat itse, talonpoikaiston suuret joukot, köyhät ja keskivarakkaat talonpojat, toteuttavat n. s. yksinkertaisimmat agroteknilliset toimenpiteet (siementen puhdistaminen ja lajittelu, sahan tilalle aura, varhaiskyntö, rivikylvö). Kannustaakseen talonpoikaiston pääjoukkoja näitä toimenpiteitä toteuttamaan käyttää neuvostovalta vipuna myös maatalousveroa: se myöntää verohelpotusta niille talouksille ja maayhteisöille, joissa nämä toimenpiteet toteutetaan. Mutta jotta koko maayhteisöt saataisiin toteuttamaan nämä toimenpiteet

myönnetään suurempi verohuojennus, nimittäin 10%, niiden yhteisöjen talouksille, joissa koko maayhteisö nämä toimenpiteet toteuttaa. Jos ne toteuttaa yksityinen talonpoikaistalo, eikä koko yhteisö, myönnetään vain 5% verohelpotus. Tämä sentakia, että muutoin koituisi verohelpotus pääasiassa vain vauraampien talouksien hyväksi, ja köyhät taloudet jäisivät siitä osattomiksi.

Kaikissa näissä helpotuksissa talonpoikaistolle ajaa puolue ja neuvostovalta selvää luokkalinjaa maaseudulla. XV puoluekokouksen viitottama tie—hyökkäys kulakkia vastaan tehokkaammaksi—vaatii nojautumaan viljatalouden kohottamistehtävän ratkaisussakin maaseudun köyhään ja keskivarakkaaseen osaan. Mutta kun köyhät taloudet (35% kaikista talouksista) jo ovat verovapaat, niin on selvää, että kaikki uuden lain myöntämät helpotukset koituvat keskivarakkaiden talouksien hyväksi. Ilmeisiä kulakkitalouksia ei vapauteta niiden lisäämän kylvöalan verotuksesta eikä niille myönnetä verohelpotusta satoisuuden kohottamistoimenpiteistä. Kollektiivisille talouksille nämä edut tietysti myönnetään.

Karjan verotus ei nytkään ole maataloudelle niin raskas kuin muiden alojen verotus, eritoten viljaviljelmäin verotus. Siksi ei ole syytä alentaa karjatalouden verotusta yleensä. Mutta kuitenkin meiltä toisinaan puuttuu sekä voita että lihaa. Tämä puute ei ole seuraus siitä, että talonpoikaistalouksien karjakanta vähenisi, vaan siitä, että kulutus sekä kaupungeissa että maaseudulla kasvaa nopeammin kuin tuotanto. Tuotanto täytyy siis saada nopeammin lisääntymään. Eritoten voim tuotanto. Voi on myöskin tärkeä ja edullinen vientitavara. Tämän vuoksi ja myöskin kannustaakseen talonpoikaistalouksia lisäämään tuotantoaan myöntää uusi verolaki suuria

helpotuksia teollisen voituotannon alueille: lehmien tuottoisuusnormit tärkeimmillä maitotalousalueilla pienennetään puoleen viimevuotisista tulonormeista. Tämä helpotus koskee myös Leningradin aluetta. Samoin karjatalouden kehittämistarkoituksessa verotetaan uuden lain mukaan kylvöheinäpeltoja tavallisten niittyjen tuottoisuusnormien mukaan, siis likipitain puolta pienemmällä määrällä kuin viime vuonna.

Nykyinen maatalousvero ei ole enää raskas. Mutta kuitenkin kuuluu toisinaan valitteluja talonpoikain puolelta. Nämä valittelut johtuvat miltei yksinomaan siitä, että niin verojärjestelmää kuin veron määrääkin on kovin usein muuteltu. Talonpoika ei ole läheskään aina voinut etukäteen laskea missä määrin talouden laajentaminen lisää verotaakkaa, missä määrin siis hänen ponnistuksensa talouden vaurastuttamiseksi antavat hänelle itselleen tuloksia. Maatalousvero on tulovero. Kun kylvöala laajenee ja satoisuus kohoaa, niin talouden kokonaistulo lisääntyy ja siis myös verolisääntyy. On siis luonnollista, että talonpoika on pelännyt veron lisääntymistä.

Jottei tämä pelko olisi kehityksen esteenä, jotta talonpoika saisi talouslaskelmiinsa varmuuden, säätää uusi verolaki, että maatalouden pääalojen (peltoviljelys, niittyviljelys, karjanhoito) tuottoisuusnormeja eikä veroasteikkoa ei saa muuttaa 3 vuodenaikana. Talonpoikaiston valtavalle enemmistölle merkitsee tämä sitä, että vero, minkä he tänä vuonna maksavat, ei tule kolmeen vuoteen lisääntymään. Ja se merkitsee talouden vaurastuessa verotaakan keventymistä.

Paitsi näitä tuotannollisiin tehtäviin kytkettyjä verohelpotuksia myöntää uusi verolaki eräitä kevennyksiä keskivarakkaille talouksille riippumatta siitä, laajentavatko ne viljelmiään tai kohottavatko satoi-

suutta vai eivätkö. Tarkoitamme muutoksia, jotka koskevat prosenttilisäyksiä veroon suurtuloisilta talouksilta ja toiseksi suurperheisten talouksien verohelpotuksia.

Sellaisia talouksia, joille normien mukaan laskettuun veron lisätiin vissi %: määrä, oli koko Liitossamme hieman yli 10%. V 1929/30 saa prosenttilisäyksiä soveltaa vain 5%:iin kaikista talouksista. Vähennys johtuu siitä, että nyt sallitaan %-lisäykset vain niiden talouksien suhteen, joiden puhdas tulo on yli 500 rpl., kun viime vuonna minimitulo oli määrätty 350 ruplaksi. Toiseksi on itse %-määrä pienennetty: viime vuonna sai se nousta aina 25%:iin, nyt sallitaan korkeintaan 10% lisäys.

Monilla alueilla otettiin vasta viime vuonna perustaksi veroa laskettaessa koko talouden tulomäärä, eikä enää tulomäärä jokaista talouden henkeä koden, kuten aikaisemmin. Tällä muutoksella oli omat etunsa, mutta myöskin puutteensa. Se näet huomattavasti kohotti suurperheisten talouksien veroa ja siten aiheutti talouksien pirstoamisen vaaran. Siksi puolueemme KK:n täysistunto marraskuussa velvoitti Politbyron valvomaan, että verolakiin tehdään sellaisia muutoksia, jotka eivät edistä talonpoikais-talouksien pirstoontumista. Tämä ohje on nyt uudessa laissa täytetty siten, että suurperheisten talouksien, joissa on seitsemän tai useampia henkilöitä, veroa on huomattavasti kevennetty.

Uusi verolaki on tehtävä talonpoikaiston laajoille joukoille tunnetuksi ja sitä käyttäen kannustettava talonpoikia kylvöalaa lisäämään ja satoisuutta kohottamaan. Tarmokkaasti on kannustettava monivuoroviljelykseen siirtymistä, josta laki myöntää 15% verohelpotuksen. Samoin on tarmokkaasti kehotettava toteuttamaan yksinkertaisia toimenpiteitä satoisuuden kohottamiseksi, erikoisesti selvittämällä niitä etuja,

mitä talonpojat saavat silloin, kun koko maayhteisö nuo toimenpiteet toteuttaa. Niin ikään on muistutettava, että verohelpotukset saadaan vielä ensi ja sitä seuraavanakin vuonna.

Uusi laki maatalousverosta on paras, sitovin todistus siitä, että

neuvostovalta pyrkii toden teolla auttamaan sekä köyhien ja keski-varakkaiden talonpoikien että kollektiivisten talouksien vaurastumista, kannustamaan niitä viljelysalaansa laajentamaan ja satoisuutta kohottamaan.

Oikeistovaarasta Saksan kommunistipuolueessa.

Tov. Stalinin puhe KI:n TPK:n presidiumissa.

Toverit. Kun tov. Molotov täällä jo esitti NKP (b):n edustajiston kannan, on minun enää sanottava vain muutama sana. Aion kosketella kolmea keskustelussa esiin tullutta kysymystä, niitäkin vain pikimältään. Nimittäin: kysymystä kapitalistisesta vakaantumisesta, kysymystä proletariaatin luokkataisteiluista horjuvan vakaantumisen yhteydessä ja kysymystä Saksan kommunistipuolueesta.

Ikävällä täytyy minun todeta, että toveri Humbert-Droz ja toveri Serra—molemmat—ovat kaikissa näissä kolmessa kysymyksessä vajonneet arkailevan opportunistin suohon. Totta kyllä, Humbert-Droz on lausunut ajatuksensa vasta muodollisista kysymyksistä. Mutta minä tarkoitan hänen periaatteellista puhettaan KI:n Tpk:n poliittisen sihteeristön istunnossa, jossa harkittiin kysymystä oikeistolaisista ja niille suopeista Saksan kompuolueessa. Ajattelen, että juuri tuo puhe on sen kannan aatteellisena perustana, jonka puhemiehistön vähemmistö on tuossa istunnossa ottanut. Senvuoksi ajattelen, että ei voi vaikenemalla sivuuttaa tov. Humbert-Droz'n periaatteellista puhetta poliittisen sihteeristön kokouksessa.

Sanoin, että tt. Humbert-Droz ja Serra ovat vajonneet arkailevan opportunistin suohon. Mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että paitsi

avointa opportunistia, on olemassa vielä salattua opportunistia, joka pelkää näyttää todellista naamaansa. Sitä nimenomaan on oikeistoukkoon kohtaan suopeiden opportunisti. Suopeus on arkailevaa opportunistia. Minun täytyy, toistan vielä, ikävällä todeta, että molemmat toverimme ovat vajonneet arkailevan opportunistin suohon.

Sallinette, että osoitan sen muutamilla tosiasioilla.

1. Kysymys kapitalistisesta vakaantumisesta.

F Komintern lähtee siitä, että nykyinen kapitalismin vakaantuminen on ohimenevää, heikkoa, horjuvaa, mätää vakaantumista, joka tulee yhä horjuvammaksi kapitalistisen kriisin edelleen kehittyessä. Tämä ei ole ollenkaan ristiriidassa sen yleensä tunnetun tosiasian kanssa, että kapitalistinen tekniikka ja järkipäistytämisen edistyvät. Enemmänkin, nimenomaan tämän edistymisen pohjalla kehittyä vakaantumisen sisäinen mädännäisyys ja kestättömyys. Mutta mitä saneli meille tov. Humbert-Droz puheessaan Tpk:n poliittisessa sihteeristössä? Siinä hän suorastaan kieltää vakaantumisen horjuvaisuuden ja kestättömyyden. Hän sanoo puheessaan suoraan, että „VI kongressi tosiasiallisesti tuomitsi yleisen epäselvän määritelmän—mätä, horjuva

jne vakaantumisen". Hän sanoo suoraan, että VI kongressin tunnetussa teesissä kolmannesta vaiheesta ei ole sanaakaan vakaantumisen horjuvaisuudesta. Voidaanko tätä t. Humbert-Droz'n väitettä pitää oikeana? Ei, ei voida. Ei voida, sillä VI kongressi väittää jotain aivan päinvastaista kuin mitä тов. Humbert-Droz puheessaan tolkuttaa. Kappaleessa kolmannesta vaiheesta sanoo VI kongressi suoraan, että „tämä vaihe (kolmas vaihe) vie väistämättömästi kapitalistisen vakaantumisen ristiriitojen jatkuvan kehityksen kautta kapitalistisen vakaantumisen jatkuvaan häiriintymiseen ja kapitalismin yleisen pulan jyrkkään terävöitymiseen“.

Kuulette „vakaantumisen jatkuvaan häiriintymiseen“. Mitä tämä merkitsee? Tämä merkitsee, että vakaantuminen on jo nyt horjuva ja epävarma, että se kolmannen vaiheen oloissa tulee yhä horjuvammaksi. Mutta тов. Humbert-Droz suvaitsee pilkkailla kaikkia niitä, myöskin Saksan kompuoluetta, jotka puhuvat vakaantumisen horjuvaisuudesta ja mädännäisyydestä, jotka lausuvat, että työväenluokan nykyinen taistelu kaivaa maaperää kapitalistiselta vakaantumiselta ja rappeuttaa sitä. Mistä тов. Humbert-Droz siis tekee pilaa? Selvä asia, että hän tekee pilaa VI kongressin päätöksistä.

Käy siis niin, että kun Humbert-Droz on puolustavanaan VI kongressin päätöksiä, hän tosiasiaassa revisoi näitä päätöksiä, luisuen siten opportunistiseen käsitykseen vakaantumisesta.

Näin on asianlaita kysymyksen muodolliselta kannalta. Siirtykäämme nyt käsittelemään kysymystä oleelliselta puoleltaan. Jos nykyistä vakaantumista ei voida sanoa horjuvaksi, ei mädäksi eikä epävarmaksi, niin millaista se sitten on? Jää jällelle vain yksi mahdollisuus, se että vakaantuminen myönnetään vankak-

si ja ainakin lujittuvaksi vakaantumiseksi... Mutta jos olemme teemisissä kapitalismin lujittuvan vakaantumisen kanssa, niin mitähän siinä tapauksessa on niin kutsuttu kärjistyvä ja syventyvä maailman-kapitalismin kriisi? Eiköhän ole selvä asia, että тов. Humbert-Droz on sotkeutunut omiin ristiriitoihinsa?

Edelleen. Lenin lausui, että kapitalismin kehitys imperialismin aikana on kaksipuolinen prosessi: toiselta puolen kapitalismin kasvua toisissa maissa, toiselta puolen kapitalismin mätänemistä toisissa maissa. Onko tämä Leninin väite oikea? Ja jos se on oikea, niin eikö ole selvää, että kapitalismin vakaantuminen ei voi olla muuta kuin mätää?

Viimein, muutama sana eräistä kaikille tunnetuista tosiasioista. Meillä on sellaisia tosiasioita kuin imperialististen ryhmien kiukkuiset ottelut tavarain menekkimarkkinoista, pääomien vientimarkkinoista. Meillä on sellaisia tosiasioita kuin sotavarustusten hirvittävä kasvu kapitalistisissa maissa, uusien sotaliittojen solmiminen ja ilmeinen valmistuminen uusiin imperialistisiin sotiin. Meillä on sellaisia tosiasioita kuin ristiriitojen kärjistyminen imperialismin kahden jättiläisen, Yhdysvaltojen ja Englannin välillä, jotka yrittävät vetää vaikutuspiiriinsä kaikki muut valtiot. Meillä on viimein sellaisia tosiasioita kuin SSSR:n olemassaolo, SSSR:n kasvu ja menestyksellinen työ rakennustyön kaikilla aloilla, sekä taloudellisella että kulttuurisella ja poliittisella alalla,—SSSR:n, jonka pelkkä olemassaolo, kasvusta enää puhumattakaan, jo horjuttaa ja rappeuttaa maailmankapitalismin perusteita. Kuinka voivat marxilaiset, leniniläiset, kommunistit kaiken tämän jälkeen vielä väittää, että kapitalistinen vakaantuminen ei ole horjuvaa ja mätää, että sitä ei horjuta itse asiain kulku vuosi vuodelta, päivä päivältä?

Älyääkö тов. Humbert-Droz, ja hänen perässään myöskin тов. Serra, minkälaiseen suohon he ovat vajoamassa?

Tämän virheen yhteydessä ovat tt. Humbert-Droz'n ja Serra'n muut virheet.

2. Kysymys proletariaatin luokkataisteluista.

Yhtä virheellinen on тов. Humbert-Droz'n kanta kysymyksessä proletariaatinluokkataistelusta kapitalistisissa maissa, niiden luonteesta, niiden merkityksestä. Тов. Humbert-Droz'n puheesta poliittisessa sihteeristössä on tehtävä se johtopäätös, että työväenluokan taisteluilla, sen spontaaneilla otteluilla kapitalisteja vastaan on pohjaltaan vain puolustava luonne, tämän taistelun johtaminen kompuolueiden puolelta on käypä vain olevien reformististen ammatillisten järjestöjen puitteissa. Onko tämä oikein? Ei, ei ole oikein. Tämän väittäminen merkitsee laahustamista tapahtumien hännässä. Тов. Humbert-Droz unohtaa, että työväenluokan taistelu käy nyt horjuvan vakaantumisen pohjalla, että työväenluokan taistelut ovat usein luonteeltaan vastaiskuja, vastahyökkäyksiä ja suoranaisia hyökkäyksiä kapitalistien kimppuun. Тов. Humbert-Droz ei näe mitään uutta työväenluokan taisteluissa viime aikoina. Hän ei näe sellaisia tosiasioita kuin Lodzin yleislakko, taloudelliset lakot työolojen parantamisen puolesta Ranskassa, Tshhekkoslovakiassa, Saksassa, proletaaristen voimien valtava mobilisointi Saksassa taisteluissa metallityöväen sulkua vastaan jne jne.

Mitä nämä ja näiden tapaiset tosiasiat osoittavat, minkä merkkejä ne ovat? Ne ovat merkkejä siitä, että kapitalististen maiden uumenissa ovat kypsässä työväenliikkeen uuden kumouksellisen nousun edellytykset. Tämä juuri on se uusi, jota tt. Humbert-Droz ja Serra eivät

näe, eivät huomaa, ja jota yleensä eivät milloinkaan huomaa ne toverit, jotka ovat tottuneet katsomaan taakseenpäin, eivät eteenpäin. Ja mitä merkitsee katsominen taapäin, eikä eteenpäin? Se merkitsee laahustamista tapausten perässä, sitä että ei nähdä uutta ja että tullaan yllätetyiksi. Se merkitsee kieltäytymistä kommunististen puolueiden johtavasta osasta työväenliikkeessä. Juuri tämän takia joutui Saksan kompuolueen johto pulaan vallankumouksen aikana v. 1923. Siksi pä sen, joka ei tahdo toistaa v:n 1923 virheitä, sen on herätettävä kommunistien ajatus ja kutsuttava heitä eteenpäin, sen on valmennettava joukkoja lähestyviin taisteluihin, sen on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin jotta kommunistiset puolueet eivät jäisi tapahtumista jällelle ja että työväenluokkaa ei yllätettäisi.

On perin omituista että tt. Humbert-Droz ja Serra unohtavat tämän.

Ruhrin taistelujen aikana totesivat Saksan kommunistit sen tosiasian, että järjestymättömät työläiset olivat kumouksellisempia kuin ammatillisesti järjestyneet työläiset. Tämä saa t. Humbert-Droz'n kiukustumaan ja hän väittää, että niin ei voinut olla. Omituista! Miksei voinut! Ruhrilla on työläisiä miljoonan paikkeille. Niistä on ammatillisesti järjestynyt pari sataa tuhatta. Ammatillisia järjestöjä johtavat reformistiset byrokraatit, joita kaikki langat sitovat kapitalistien luokkaan. Mitä ihmellistä siinä on, jos järjestymättömät työläiset olivat kumouksellisempia kuin järjestyneet? Olisiko edes muutoin voinut ollakaan? Voisin kertoa teille Venäjän kumousliikkeen historiasta vieläkin „ihmeellisempiä“ tosiasioita. Meillä on usein ollut niin, että joukot ovat olleet kumouksellisempia kuin heidän (eräät) kommunistiset johtajansa. Tämän tietävät hyvin kaikki Venäjän bolsheviikit. Tämä nimenomaan

oli lähtökohtana Leninillä silloin kun hän sanoi, että ei saa ainoastaan opettaa joukkoja vaan pitää myöskin oppia joukoilta. Ei pidä ihmetellä näitä tosiasioita, vaan sitä että t. Humbert-Droz ei ymmärrä näitä yksinkertaisia tosiasioita bolshevikien kumouksellisen käytännön alalta.

Samaa on sanottava t. Serrasta. Hän ei hyväksy sitä, että Saksan kommunistit taistelussa sulunalaisen metallityöläisten järjestämisen puolesta astuivat ammatillisten järjestöjen puitteiden yli ja horjuttivat noita puitteita. Hän näkee tässä Profinternin IV kongressin päätöksien rikkomista. Hän uskottelee, että Profintern kehotti kommunisteja tekemään työtä ainoastaan ammatillisten järjestöjen sisällä. Pelkkää lorua, toverit. Profintern ei antanut mitään sellaista kehotusta. Näin puhuminen merkitsee kompualueen tuomitsemista proletariaatin luokkataistelujen passiiviseksi katselijaksi. Näin puhuminen merkitsee sitä, että haudataan aate kompualueiden johtavasta osasta työväenliikkeessä. Saksan kommunistien ansio on juuri se, että he eivät antaneet loruilun „ammatillisista puitteista“ pelottaa itseään, vaan astuivat näiden puitteiden yli, järjestivät järjestymättömiä taisteluun vastoin ammatillisten byrokraattien tahtoa. Mahdollista, että he tässä tekivät eräitä pienempiä virheitä. Mutta uusi asia ei milloinkaan suju ilman virheitä. Siitä että meidän on käytävä taistelua reformistisissa ammatillisissa järjestöissä, jos nämä järjestöt vain ovat joukkojärjestöjä, siitä ei ollenkaan seuraa että meidän pitäisi rajoittaa joukkotyömme työhön reformistisissa ammatillisissa järjestöissä, että meidän pitäisi alistua näiden järjestöjen normien ja vaatimuksien orjiksi. Jos reformistinen johto kasvaa yhteen kapitalismin kanssa (katso KI:n VI kongressin ja Profinternin IV

kongressin päätöksiä), mutta työväenluokka käy taistelua kapitalismia vastaan, niin voidaankohan väittää, että kompualueen johtaman työväenluokan taistelu voi käydä ilman jonkunlaista ammatillisten järjestöjen reformististen puitteiden rikkomista? Selvä asia, että näin ei voida väittää opportunistisiin vajoamatta. Senvuoksi on hyvin ajateltavissa sellainen tilanne, jolloin voi käydä välttämättömäksi työväenluokan rinnakkaisten joukkojärjestöjen luominen vastoin kapitalisteille itsensä myyneiden ammatillisten pomojen tahtoa. Meillä on jo tällainen tilanne Amerikassa. Hyvin mahdollista että tähän menevät asiat myöskin Saksassa.

3. Kysymys Saksan kommunistipuolueesta.

Kysymys on siitä, toverit, onko Saksan kommunistinen puolue oleva järjestetty ja tiivis puolue, jossa vallitsee rautainen sisäinen kuri, vai eikö ole. Ei ole kysymys ainoastaan oikeistolaisista ja niille suopeista, vaan kysymys on Saksan kommunistipuolueen olemassaolosta. Saksan kompuolue on olemassa. Mutta Saksan kompuolueen rinnalla ja sisällä on kaksi voimaa, jotka rappeuttavat puoluetta sisältäpäin ja uhkaavat sen olemassaoloa. Nämä voimat ovat ensiksikin oikeistolaisen ryhmä, joka järjestee kompuolueen sisälle uutta antileniniläistä puoluetta omine keskuksineen, omine äänenkannattajineen ja päivästä päivään rikkoo puolueen kuria. Toiseksi suopeiden ryhmä, joka horjahteluillaan vahvistaa oikeistolaisen ryhmää. En ryhdy todistelemaan sitä, että oikeistolaisen ryhmä irtaantuu leninismistä ja käy kiukuista taistelua Kominterniä vastaan. Se on jo ajat sitten todistettu. En myöskään ryhdy todistelemaan, että suopeiden ryhmä rikkoo VI kongressin tunnuttua päätöstä järjestelmällisestä taistelusta suopeutta vas-

taan. Sekin on jo ajat sitten todistettu. Nyt on kysymys siitä, että tuollaista asiaintilaa Saksan kommunistipuolueessa ei voida kauemmin sietää. Kysymys on siitä, että ei voida sietää sellaista „järjestystä“, jolloin oikeistolaiset myrkyttävät ilman sosialidemokraattisella aatteellisella roinalla ja järjestelmällisesti rikkovat puoluekurin ensimmäisiä perusteita, ja suopeat valavat vettä oikeistolaisten myllyyn,—tämä merkitsee astumista Kominterniä vastaan ja leninismien alkeellisimpien vaatimusten rikkomista. On syntynyt samanlainen (jollei pahempi) tilanne, kuin NKP:ssä viimeisessä taisteluvaiheessa trotskilaisuutta vastaan, jolloin puolueen ja Kominternin oli pakko ajaa pois riveistään trotskilaiset. Tämän näkevät nyt kaikki. Tätä eivät näe taikka eivät ole näkevinään tt. Humbert-Droz ja Serra. Sitä pahempi heille. Se merkitsee, että he, nämä toverit, ovat valmiit tukemaan sekä oikeistolaisia että suopeita, vaikka Saksan kompuolue sitten täydellisesti rappeutuisikin.

Esiintyessään oikeistolaisten erottamista vastaan tt. Humbert-Droz ja Serra vetoavat VI kongressin tunnettuun päätökseen, että oikeistokloonit pitää voittaa aatteellisella taistelulla. Se on aivan oikein. Mutta nämä toverit unohtavat, että VI kongressin päätökset eivät ollenkaan rajoita kommunististen puolueiden taistelua oikeistovaaraa vastaan yksistään aatteellisiin toimenpiteisiin. Eivät ollenkaan! Puhuessaan aatteellisen taistelun otteista leniniläiseltä linjalta poikkeamia vastaan lausuu KI:n VI kongressi тов. Buharinin selostuksen johdosta samalla että „Tämä ei suinkaan sulje pois, vaan päinvastoin edellyttää rautaisen kurin kaikin puolien lujittamista puolueiden sisällä, vähemmistön ehdotonta alistumista enemmistön päätöksiin, alempien puolue-eli-

mien, ja myös muiden puoluejärjestöjen (fraktsiot parlamenteissa, fraktsiot ammatillisissa järjestöissä, lehdistö jne) ehdotonta alistumista johtavien puoluekeskusten päätöksiin“.

Perin omituista, että tt. Humbert-Droz ja Serra unohtavat Kominternin VI kongressin päätöksen tämän teesin. Perin omituista, että kaikki suopeat, sekä ne jotka pitävät itseään suopeina, että ne jotka torjuvat tämän nimen, järjestelmällisesti unohtavat vetoamuksissaan VI kongressin päätöksiin Kommunistisen Internationaalen tämän tärkeän teesin.

Mitä pitää tehdä, kun sen sijaan että kaikin puolin lujitettaisiin rautaista kuria puolueen sisällä meillä on Saksan kompuolueessa hirvittäviä tosiasioita siitä, että sekä oikeistolaiset että osaksi myös eräät suopeat siekailematta rikkovat kaiken kurin? Voidaanko tällaista asiaintilaa nyt enää sietää?

Mitä pitää tehdä, kun sen sijaan, että alemmat puolue-elimet, fraktsiot ammatillisissa järjestöissä ja puoluelehdet ehdottomasti alistuisivat johtavan puoluekeskuksen päätöksiin, meillä on Saksan kompuolueessa hirvittäviä tosiasioita siitä, kuinka tätä Kominternin VI kongressin päätöstä karkeasti rikotaan oikeistolaisten ja myös eräiden suopeiden puolelta? Voidaanko tällaista asiaintilaa pitemmälle sietää?

Te tunnutte pääsyehdot Kominterniin, jotka II kongressissa vahvistettiin. Puhun 21 ehdosta. Näiden ehtojen ensi pykälässä sanotaan, että säännöllisesti ilmestyvä ja tilapäinen lehdistö ja kaikki puolueen kustantamot on täydelleen alistettava puolueen Keskuskomitean alaisiksi, riippumatta siitä, onko puolue kokonaisuudessaan julkinen vai salainen“. Te tiedätte, että oikeistoryhmällä on hallussaan kaksi sanomalehteä. Te tiedätte, että nämä lehdet eivät

tahdo kuulla puhuttavankaan mistään alistumisesta Saksan kompuolueen Keskuskomitean alaisiksi. Kysytään, voidaanko kauemmin sietää tällaista holtittomuutta?

21 ehdon pykälässä 12 puhutaan siitä, että puolueen pitää „järjestyä mahdollisimman keskitysti“, että siinä pitää „vallita rautainen kuri, joka lähentelee sotilaskuria“. Te tiedätte, että oikeistolaiset Saksan kompuolueessa eivät tahdo tunnustaa rautaista eivätkä muutakaan kuria, paitsi oman ryhmäkurinsa. Kysytään, voidaanko kauemmin sietää tällaista holtittomuutta?

Vai sanotteko kenties, että Kominternin II kongressissa hyväksytyt ehdot eivät ole velvoittavia oikeistolle?

Tt. Humbert-Droz ja Serra kirkuvat täällä luulotelluista Kominternin päätöksien rikkojista. Nyt on meillä oikeistolaisissa todellisia (eikä luuloteltuja) Kommunistisen Internationaalin perusteiden rikkojia. Miksi he kuitenkin vaikenevat? Senkö vuoksi, että sanallisesti muka puolustellessaan Kominternin päätöksiä he tahtovat vaivihkaa puolustaa oikeistolaisia ja revisoida näitä päätöksiä?

Erittäin kiintoisa on тов. Serran lausunto. Hän vakuuttaa ja vannoo vastustavansa oikeistolaisia, vastustavansa suojeita jne. Mutta millaisen johtopäätöksen hän tästä tekee? Luuletko hänen päättelevän: taistelu oikeistolaisia ja suojeita vastaan? Ei sinne päinkään! Hän tekee tästä sen perin omituisen päätelmän, että Saksan kompuolueen KK:n nykyinen Politbyro pitää reorganisoida. Ajatelkaapa hieman: Saksan kompuolueen KK:n Politbyro käy päättävästi taistelua oikeistovaaraa ja suojeiden horjuntaa vastaan; t. Serra on taistelun kannalla oikeistolaisia ja suojeita vastaan; sentäh-

den тов. Serra ehdottaa että ei koskettaisi oikeistolaisiin eikä suojeisiin, että heikennettäisiin taistelua oikeistolaisia ja suojeita vastaan ja muutettaisiin Saksan KP:n KK:n Politbyron kokoonpanoa suojeiden hengessä. Ja tätä sanotaan „johtopäätökseksi“! Тов. Serra suonee minulle anteeksi, kun sanon tässä sukoilematta, että hänen kantansa tässä kysymyksessä muistuttaa minulle maaseudun asianajajan kantaa tämän yrittäessä esittää valkoista mustaksi ja mustaa valkoiseksi.

Тов. Serra kehottaa reorganisoidaan Politbyron, s. o. poistamaan siitä joitakin ja ottamaan siihen toisia, vaihtamaan toisiin. Miksi тов. Serra ei sano avoimesti ja suoraan, ketä siihen on pantava? (Serra: „Niitä joita Kominternin VI kongressi tahtoi.“) Mutta VI kongressi ei ollenkaan ehdottanut suojeiden hyvittämistä. Päinvastoin, se velvoitti meidät käymään järjestelmällistä taistelua suojeita vastaan. Ja nimenomaan sentähden, että suojeat eivät ole tätä velvollisuutta täyttäneet, juuri sentähden on meillä KI:n Tpk:n puhemiehistön päätös oikeistolaisista ja suojeista lokakuun 6 pltä 1928. Тов. Serra aikoo ottaa itselleen VI kongressin päätöksen tulkinnan yksinoikeuden. Tällaista тов. Serran vaatimusta ei missään tapauksessa voida pitää perusteltuna. VI kongressin päätöksen tulkitsijana on Kominternin Tpk ja sen puhemiehistö. Näen, että тов. Serra ei hyväksy Tpk:n puhemiehistön päätöstä marraskuun 6 pltä, vaikka hän ei ole sitä suoraan sanonut. Sitä pahempi hänelle.

Entä millainen on johtopäätös? Johtopäätös on vain yksi: tt. Humbert-Droz'in ja Serran kanta kysymyksessä Saksan kompuolueesta on arkailevan advokaattimaisen oikeistolaisen puolustelun kanta Saksan KP:ta ja Kominterniä vastaan.

4. Oikeistolaiset Saksan KP:ssa ja NKP:ssa.

Sain tänään eräiden puhujien puheista kuulla, että eräät saksalaiset suopeat vetoavat puolustukseen minun puheeseeni NKP:n KK:n marraskuun täysistunnossa kysymyksessä taistelumetodeista oikeistoaineiksi vastaan. Kuten tunnettua, väitin minä puheessani, että taistelun kehityksen tässä vaiheessa oikeistovaaraa vastaan NKP:n sisällä on pääasiallisena taistelumetoodina aatteellinen taistelu, mikä ei sulje pois organisatoristen johtopäätöksien soveltamista erinäisissä tapauksissa. Perustelin tätä väitettä sillä, että oikeistolaiset NKP:ssä eivät ole vielä kiteytyneet, eivät ole ryhmänä eli fraksiona ja että he eivät ole vielä yhtään kertaa rikkoneet tai jättäneet täyttämättä NKP:n KK:n päätöksiä. Minä vakuutin puheessani, että jos oikeistolaiset siirtyvät ryhmätaistelun kannalle ja alkavat rikkoa NKP:n KK:n päätöksiä, niin heidän suhteen menetellään samoin kuin meneteltiin trotskilaisten suhteen v. 1927. On kai selvä. Eiköhän tämän jälkeen ole tuhmaa vedota minun puheeseeni argumenttina oikeistolaisten hyväksi Saksassa, jossa oikeistolaiset jo ovat siirtyneet ryhmätaisteluun ja järjestelmällisesti rikkoivat Saksan KP:n KK:n päätöksiä, taikka argumenttina suopeiden hyväksi Saksassa, jossa he eivät vielä ole katkaisseet eivätkä näköjään tahdokaan katkaista välejänsä oikeiston ryhmän kanssa? Ajattelen, että ei voi enää kuvitella mitään tuhmempaa kuin tuollainen vetoaminen on. Ainoastaan ne ihmiset, jotka ovat sanoutuneet irti dialektiikasta, eivät voi ymmärtää sitä syvää eroa, mikä on NKP:n oikeistolaisten aseman ja Saksan KP:n oikeistolaisten aseman välillä.

Edelleen. Meillä SSSR:ssä ei ole sosialidemokratiaa järjestettynä ja

vahvana voimana, joka voisi muonittaa ja kannustaa oikeistovaaraa NKP:ssä. Saksassa sitävastoin on kompuolueen ohella voimakas ja aika lujaksi järjestynyt sosdem puolue, joka muonittaa oikeistoukloonia Saksan kompuolueessa ja objektiivisesti muuttaa sen asioimistokseen. Eikö ole selvä, että ainoastaan sokeat eivät kykene huomaamaan tilanteen syvää eroa SSSR:ssä ja Saksassa?

Viimein vielä eräs seikka. Meidän puolueemme on kasvanut ja lujittunut kiukkuisissa taisteluissa mensheviikkejä vastaan, vielä niin että näillä taisteluilla heitä vastaan oli muutaman vuoden ajan suorastaan kansalaissodan muoto. Alkää unohdako, että me bolsheviikit kukistimme lokakuussa mensheviikit ja eserät vastavallankumouksellisen imperialistisen porvariston vasempana siipenä. Tämä mm selittää sen, että missään, yhdessäkään kompuolueessa koko maailmassa eivät traditsiot avointa opportunistia vastaan ole niin voimakkaat kuin NKP:ssä. Riittää kun muistutan mieliin Moskovan järjestön, erikoisesti Moskovan komitean, jossa esiintyi jonkinlaisia suopeamielisiä horjahteluja riittää kun muistutan mieliin sen, että puolueemme työläisjäsenet Moskovassa parissa kuukaudessa ojensivat Moskovan komitean linjan,—näiden seikkojen mieliin muistuttaminen riittää antamaan käsityksen siitä, kuinka vahvat meidän puolueessa ovat traditsiot avointa opportunistia vastaan. Voidaanko samaa sanoa Saksan kompuolueesta? Luultavasti olette kanssani yhtä mieltä siinä, että samaa ei ikävä kyllä voida Saksan puolueesta sanoa. Enemmänkin, me emme voi kieltää sitä, että Saksan puolue ei vielä ole läheskään vapautunut sosialidemokraattisista traditsioista, jotka muonittavat oikeistovaaraa Saksan KP:ssä.

Tällaiset ovat olot Saksassa ja olot SSSR:ssä, ja ne osoittavat, että

erilaiset olot vaativat erilaisia taistelumenetelmiä oikeistovaaraa vastaan NKP:ssä ja Saksan KP:ssä.

Kun NKP:n KK:n marraskuun täysistunnon komiteassa muokattiin päätöslausetta, niin erään toveriryhmän puolelta ehdotettiin, että päätöksen perusväittämät ulotettaisiin muihin KI:n sektioihin, mm. Saksan puolueeseen. Me hylkäsimme tämän ehdotuksen selittämällä, että taisteluehdot oikeistovaaraa vastaan ovat Saksan KP:ssä tyyten toisenlaiset kuin taisteluehdot NKP:ssä.

Pari sanaa KI:n Tpk:n komiteain esittämistä päätösehdotuksista. Tov. Serra ajattelee, että ehdotukset ovat luonteeltaan provinsiaalipäätöksiä. Minkätähden? Sentähden mukamas, että luonnoksessa avoimeksi kirjeeksi ei ole analyysiä poliittisesta tilanteesta, joka synnyttää oikeistovaaran. Tuo on jo naurettavaa, toverit. Tämä analyysi on meillä VI kongressin päätöksissä. Pitääkö se toistaa? Ajattelen, että sitä ei pidä toistaa. Olisimme oikeastaan voineet

rajottaa lyhyeen päätökseen oikeistolaisista, jotka järjestelmällisesti rikkovat VI kongressin päätöksiä ja jotka senvuoksi on erotettava, ja suopeista, jotka eivät käy taistelua oikeistolaisia vastaan ja senvuoksi ansaitsevat sen, että heille annetaan vakava varoitus. Kun me emme kuitenkaan rajoittuneet lyhyeen päätökseen, niin emme rajoittuneet sentähden, että tahdoimme selvittää työläisille oikeistoukkoonin olemuksen, näyttää heille Brandlerien ja Thalheimerien todellisen naaman, näyttääksemme heille mitä nämä miehet ovat olleet ennen ja mitä ne ovat nyt, näyttääksemme kuinka kauan Komintern ja NKP ovat näitä miehiä armahtaneet siinä toivossa, että ne ojentuisivat, näyttääksemme kuinka kauan kommunistit ovat näitä miehiä keskuudessaan kärsineet ja minkätähden tällaisia miehiä ei enää kauemmin voida sietää Kominternissä. Tämän tähden tuli päätösehdotuksesta laajempi kuin ensi katsannolla olisi voinut odottaa.

Pääoman rakentaminen.

Kontrolliluvuissa kuluvalle vuodelle edellytetään pääomasijoitukset teollisuuteen 1.659 milj. ruplaksi (v.v. 1330 milj.) ja sähköistämiseen 320 milj. ruplaksi (v.v. 280 milj.). Samalla lisääntyy huomattavasti uusien tehtaiden rakentamiseen menvien pääomasijoitusten ominaispaine (v. 1926/27 5,4%, tänä v. 33,5% pääomasijoituksista).

Rekonstruointi ei tietysti nojaudu yksistään uusiin tuotantolaitoksiin. Myöskin vanhojen tehtaiden laajentamisella ja järkipäristäytymisellä, uusien tuotantojen järjestämisellä niissä on sangen suuri vaikutus teollistamistempoon jouduttamiseen. Mutta vanhojen tehtaiden varustaminen paremmalla koneistolla ja niiden laajentaminen ei tuo sanottavia muu-

toksia teollisuuden maantieteelliseen jakoon eikä eri alueiden välisiin yhteyksiin, ei sanottavasti muuta itse teollisuuden rakennetta. Senvuoksi pannaankin kaikissa suunnitelmisamme erikoinen paino uusien tuotantolaitoksien rakentamiseen, joiden avulla vähitellen saadaan poistetuiksi historialliset epäsuhteet, poistetuksi teknillinen ja taloudellinen takapajuisuutemme voimakkaampiin kapitalistisiin maihin verraten.

V. 1927/28 oli rakenteilla 350 uutta teollisuuslaitosta, joista noin puolet valmistuu vuoden—puolentoista kuluessa. Tänä vuonna aletaan rakentaa noin 150 uutta teollisuuslaitosta. Suuntana on maamme teollistaminen ja koko talouden sosialistinen uudis-

taminen. Se vaatii kaikin puolin käyttämään järkiperaisesti maamme sisäisiä varalähteitä, luomaan sellaisia tuotantolaitoksia ja aloja, jotka poistavat epäsuhteet taloudestamme, vahvistavat maamme taloudellista riippumattomuutta ja puolustuskuntoisuutta, luovat teknillisen perustan voidaksemme saavuttaa ja sitten si-vuuttaa voimakkaimmat kapitalistiset maat. Tällaisia laitoksia ja aloja ovat ne alat, jotka valmistavat tuotantovälineitä, ennen kaikkea metallurgia ja konerakennusalat sekä voimatalous. Rakennustyömme pääsuunta ilmenee selvästi tämänkin vuoden suunnitelmissa. Kun emme voi yksityiskohtaisesti selostaa koko talouden rakennussuunnitelmaa, py-sähdyimme vain suurimpiin suunnitelman sisältämiin rakennusobjekteihin.

Sähköistämisen alalla on nyt käynnissä kolme uutta suurtyötä: Dneprin vesivoima-asema, Syvärin vesivoima-asema ja Artemin höyryasema Shahtnajan piirissä. Dneprin suuren voima-aseman rakentamiseen on tänä vuonna myönnetty 50 milj. ruplaa (koko kustannusarvio päättyy 181 milj.). Alunperin oli tämän voima-aseman lopullinen voimamäärä ajateltu 650.000 hevosvoimak-si, josta ensi vuoron rakennustyön tuloksena olisi käyttöön tullut 350.000 hv, seitsemän 50.000 hevosvoiman generaattoria. Vesivoima-asemien rakennustekniikka on kuitenkin aivan viimeisten vuosien kuluessa ottanut aimo edistysaskeleita. Se on tietysti muuttanut suunnitelmia meilläkin. Nyt on päätetty sijoittaa Dneprin esemalle kaikkiaan kymmenen 80.000 hevosvoimaista generaattoria. Ase-masta tulee siis lopullisesti 800.000 hevosvoimaista. Ensi vuorossa sijoitetaan 6 generaattoria eli yhteensä 480.000 hevosvoimaa. Sähkövoimaa tulee Dneprin asema antamaan halvemmalla kuin mikään muu asemako-ko Neuvostoliitossa. Sähköaseman lähettyville rakennetaan useita suu-

ria tehtaita: suuri metallurginen tehdas, alumiinitehdas, laivavarvi, maa-talousskonetehdas jne. jne. Kun sähköaseman rinnalle rakennetaan samalla iso kanava, niin Dnepristä tulee kulkukelpoinen joki, ja laivaliikenne helpottaa suuresti Ukrainasta Mustalle merelle siirrettävien suurten tavaramäärien kuljetuskustan-nuksia.

Syvärin sähköasemasta tulee 80.000 kilovatin voimainen ja kustannusarvio päättyy 103,5 milj. ruplaan. Asema valmistuu v. 1933. Sen voima siirretään pääasiassa Lenin-gradin teollisuuden käyttöön. Kuluvana vuonna käytetään rakennustöihin n. 14 milj. rpl. Aseman rakentamista on kiirehdittävä, sillä voiman tarve Leningradin alueella on hyvin suuri ja kasvaa nopeasti.

Artemin höyryasema Shahtnajan piirissä. Polttoaineena käytetään kivihiilitomua. Voimamäärä 44.000 kilovattia (kaksi 22.000 kv generaattoria). Tälle asemalle rakennetaan kaksi ala-asemaa, jotka varustavat sähkövoimalla Rostovin, Novotsherkaskin, Asovan ja useita lähiseudun suurimmista kylistä sekä joukon kaivoksia. Voimajohdot sähköasemalta Rostoviin (yli 80 km) ovat melkein valmiit. Asema valmistuu ensi vuoden kevääseen mennessä ja tulee maksamaan vähän vaille 17 milj. ruplaa.

Kivihiiliteollisuudeu tuotantoa lisätään rakentamalla eturäässä suuria kaivoksia. Kun esim. Donin alueella on nyt tuotanto 120—130.000 tonnia keskimäärin kaivosta kohti, niin 13 uuden kaivoksen keskimääräiseksi tuotannoksi tulee 462.000 tonnia. Koko tuotanto alusta loppuun saakka koneellistutetaan. Laskelmien mukaan pitäisi tuotannon työläistä kohden kohota 1,08 tonniin päivässä (nykyään 0,6 tonnia), ja tuotantokustannuksien alentua 7:37 ruplaan tonnia kohden (nykyään 10:44 rpl). Lisäksi rakennetaan uusia koksiiuuneja, kemialli-

sia tehtaita, lajittelulaitoksia jne. Kiselovin alueella Uraalilla ryhdytään rakentamaan kahta uutta suurta kaivosta (kummankin tuotanto 500—600.000 tonnia vuodessa). Moskovan alueella jatketaan 11 viime vuonna aloitetun kaivoksen rakentamista (tuotanto 82:sta 150 tuhanteen tonniin) ja aloitetaan 8 uuden kaivoksen rakentaminen (tuotanto 82:sta 345 [tuhanteen tonniin). Kuznetsin piirissä ryhdytään rakentamaan 8 uutta kaivosta, joiden yhteinen tuotantovoima on yli 3 milj. tonnia vuodessa ja jotka tulevat maksamaan yli 55 milj. rpl.

Naftateollisuus on uuden koneiston hankinnassa ja tuotannon järkiperäistytymisessä kulkenut muiden alojen edellä. Juurikään on päätetty 10 tuumaisen naftaputken rakennustyöt Grosnystä Tuapseen. Johdon pituus on 624 kilometriä ja läpäisykyky 1 miljoona tonnia naftatuotteita vuodessa. Tällaisen naftamäärän kuljettaminen Mustan meren rantaan tulisi rautateitse 4 milj. ruplaa kalliimmaksi vuosittain. Naftajohto korvaakin rakennuskustannuksensa 7 a 8 vuoden kuluessa, ja sitäkin lyhemmässä ajassa sitten, kun sen läpäisykyky kohotetaan 1,5 miljoonaan tonniin. Lähikuukausina valmistuu Tuapsessa (satama Mustanmeren rannalla) naftan jalostamistehdas, joka vuosittain käsittelee 1,1 milj. tonnia naftaa ja korvaa rakennuskustannuksensa 5 vuodessa. Naftajohdon ja tislaustehtaiden rakennuskustannukset nousivat 60 milj. ruplaan.

Aserbeidshanin naftatrustin uusi johtoputki Bakusta Batumiin valmistuu niin ikään tänä vuonna. Sen pituus on 820 kilometriä ja maksaa 44,5 milj. rpl. Samoin valmistuu tänä vuonna Batumin suuri naftanjalostustehdas (käsittelee 2,5 milj. tonnia vuosittain).

Musta metallurgia. Paitsi rakenteilla olevia Kertshin metallurgista tehdasta (josta osa saadaan jo

tänä vuonna käyntiin) ja Mariupolin putkitehdasta aloitetaan tänä vuonna kolmen jättiläislaitoksen: Magneettivuoren, Telbesin ja Kaukaisen Idän metallurgisten tehtaiden rakennustyöt. Magneettivuoren tehdas valmistaa valurautaa, kiskoja, palkkeja ym rautatuotteita Uraalin, osin Siperian ja Volgan varren tarpeita varten. Vasta tämän tehtaan valmistuminen antaa varman raaka aineperustan Ala-Tagilin vaunutehtaalle ja Sverdlovin konerakennustehtaalle. Tehtaan käytettävissä on runsaasti hyvää rautamalmia. Tehdas valmistaa yli 650 000 tonnia valurautaa ja 670.000 tonnia valssaustuotteita vuosittain. Työläisiä tulee olemaan 7.600. Tehtaan rakennuskustannukset 125 milj. rpl. ja kaivokset ja asunnot mukaanlukien 171 milj. rpl. Tehdas alkaa osittain työskennellä v. 1931/32 valmistuen 150.000 tonnia ja 1932/33 600.000 tonnia tuotteita. Kun kivihiili tehdasta varten on tuotava aina Kuznetsin alueelta asti (2.400 km päästä) niin järjestetään tehtaassa polttoaineen säästämiseksi n. k. suljettu polttoaineen kierto: hiiltä koksattaessa saatu kaasu ohjataan marttiinuiunien lämmitykseen; koksi lämmittää maasuunit, joista kaasu vuorostaan käytetään koksaukseen maasuunien voimakoneisiin jne.

Telbesin tehtaan vuosituotanto arvioidaan 40 milj. ruplaksi. Tehdas itse maksaa 92 milj. Valmistuu v. 1932/33. Sen tuotteet tarkoitettu pääasiassa Siperiaan, burjaattien, jakuuttien ja kasakkain alueille, joilla rautatuotteiden tarve nopeasti kasvava maatalouden rekonstruoinnin yhteydessä. Tehtaalle rakennetaan myös rautatie Kuznetsista.

Uusaikaisen tekniikan soveltaminen metallurgisiin laitoksiin kohottaa suuresti työn tuottavuisuutta. Etelän laitoksissa valmistuu valurautaa työläistä kohti nykyään 350—400 tonnia vuodessa. Magneettivuoren tehtaassa arvioidaan tuotanto yli 1.300 tonniksi ja Telbesin tehtaassa

1.830 tonniksi työläistä kohden vuodessa. Maasuunin tuotanto etelässä nykyään keskimäärin 260 tonnia vuorokaudessa. Uusissa tehtaissa tulee standarttityyppiksi sellainen maasuuni, jonka tuotanto vuorokaudessa on 500—600 tonnia.

Viime joulukuussa esitti Korkein Kansantalousneuvosto Työ- ja Puolustusneuvostolle uuden suunnitelman metallurgisen teollisuuden kehittämisestä. Sen mukaan rakennetaan 5 vuoden kuluessa 14 suurta metallurgista tehdasta: 1) Kertshin tehdas I ja II vuoro (109 milj. rpl.), 2) Magneettivuoren tehdas, 3) Kuznetsin tehdas (130 milj. rpl.), valmistuu v. 1932/33; ensi vuoron tuotanto 330.000 tonnia valurautaa ja 450.000 t. valssituotteita, 4) Krivoi Rogin tehdas, 160 milj. rpl., tuotanto 650.000 tonnia valurautaa, 5) Zaporoshjen tehdas, 140 milj. rpl., tuotanto 650.000 tonnia valurautaa, valmistuu 1932/33, 6) Dneprin valutehdas, 100.000 ton. valutuotteita, 7) Tsheljabinskin tehdas, valmistuu 1930/31, maksaa 10 milj. rpl., valmistaa 100.000 tonnia valutuotteita, 8) Levshinon tehdas, maksaa 15 milj., valmistaa 50.000 tonnia valurautaa, 9) Tavdinon tehdas tuottaa 50.000 tonnia valurautaa puuhiilellä, 10) Lipetskin tehdas, maksaa 160 milj., valmistaa 650.000 tonnia valurautaa, 11) sähkömetallitehdas Dneprin voima-aseman luona (valmistaa arvokkaita teräslajeja), maksaa 30 milj. ja alkaa käydä 1932/33. Lisäksi kolme tehdasta, joista yksi Donin alueelle ja yksi keski-Uraalille. Kaikki tehtaot yhteensä valmistavat jo v. 1932/33 2.620.000 tonnia valurautaa ja sitten 5,620.000 tonnia valurautaa vuosittain.

Värimetallurgian alalla ovat huomattavimmat Bogomolin kuparitehtaan (Uraalilla) ja Korsakpaikin kombinaatin rakennustöiden jatkaminen. Edellinen valmistuu 1930/31 ja tuottaa 12,500 tonnia kuparia vuodessa. Jälkimmäiseen, joka sijaitsee 375 kilometrin päässä lähimmältä

Tashkentin radan asemalta ja 120 km päässä lähimmästä asutusta paikasta, tulee hiili-, kupari- ja lyijykaivoksia, malmin rikastuttamistehtas ja sulatto sekä sähköasema. Malmit ovat hyvin kuparipitoisia: sisältävät 10—13% kuparia, kun ne Uraalilla keskimäärin sisältävät vain 2,5%. Kombinaatti valmistuu v. 1932/33 ja maksaa 13,5 milj. Tuotanto 10.000 tonnia kuparia. Tänä vuonna aletaan sinkki- ja lyijytehtaan rakentaminen Kuznetsin alueelle. Tehdas tulee täyteen käyntiin v. 1932/33, jolloin sen tuotanto on 12.775 tonnia sinkkiä ja 1.800 tonnia lyijyä. Maksaa 22 milj. rpl. Pienempiä ovat Kalatinon malminrikastuttamistehtas (valmistuu ensi vuonna) ja Koltshuginon alumiinitehdas (valmistuu 1932/33).

Koneraakennus. Marraskuun alussa pantiin osittain käyntiin SSSR:n suurin sähkökonetehtas, Moskovan sähkötehdas. Se oli iso askel SSSR:n taloudellista riippumattomuutta kohden sähkökoneiden alalla. Ennen sotaa tuotiin ulkomailta 52% kaikista tarvittavista sähkökoneista ja transformaattoreista. Tänä vuonna on Moskovan tehtaan tuotanto 12% Sähkötrustin koko tuotannosta neljän vuoden kuluttua hiukan yli 20%. Tehdas valmistuu täyteen käyntiin 1931/32.

Stalingradin traktoritehdas, joka valmistaa 40.000 traktoria vuosittain. Alunperin arvioitiin rakennustöiden päättyvän 1931/32, mutta nyt harkitaan kysymystä rakennusajan lyhentämisestä. Varoja t. v. 13,5 milj. Putilovin tehtaan traktoriosaston laajentamiseen annetaan t. v. 7,7 milj. Osasto valmistuu ensi vuonna ja valmistaa sen jälkeen 10.000 traktoria vuodessa.

Rostovin maatalouskonetehtas, joka maksaa 45 milj. ja jonka tuotanto työvuoroa kohti nousee sodaned. hint. mukaan 37,5 milj. ruplaan. Se tulee olemaan oikea jättiläinen: sen tuotanto näet tulee yhtä suureksi kuin nykyään Ukrainan 10 suurim-

man tehtaan tuotanto. Työväkeä 9.000. Vielä mainittakoon Sverdlovin tehdas, joka valmistaa raskaampia koneita (valmistuu 1932/33), Slatoustin porakone- ja kairatehdas (valmistuu 1930/31), mekaaninen tehdas Gruusiassa. Rekonstruoimistöistä mainittakoon Luganon veturitehdas Sormovan laivavarvi, Toretskin ja Saratovin pulttitehtaat, mekaaninen tehdas Armeeniassa.

Kemian teollisuuden alalla ryhdytään rakentamaan Moskovan lannoitekombinaattia (tuotanto 765.000 tonnia fosforilannoitteita, 224.000 tonnia typpilannoitteita) ja Leningradin superfosfaattitehdasta (tuotanto 257.000 tonnia), Shaitanskin kromitehdas (valmistuu ensi vuonna; tuotanto 4 milj. kiloa); toimintansa alottavat Solikamskin kalikaivos, rikkipitoisen natriumin valmistustehdas Dagestanissa ym.

Metsäkemiallisen teollisuuden alalla ryhdytään rakentamaan Simskin tehdasta (vuosituotanto lähes 10,5 milj. rpl.), Kotlasin ekstraktitehdasta, ja kamfertitehdasta.

Paperiteollisuuden alalla pystytetään Balahnan kombinaattiin toinen paperikone ja alotetaan sel-

luloosatehtaan rakentaminen. Kuluvana vuonna valmistuvat osittain myös Sääsjoen ja Kontupohjan kombinaatit. Sääsjoella on jo pantu käyntiin selluloosatehdas, jonka tänä vuonna pitäisi antaa 35.000 tonnia selluloosaa ja 4,500 tonnia käärepaperia. Nyt rakennetaan erikoinen osasto valkaistun selluloosan valmistusta varten. Kun tehdas lopullisesti valmistuu (1930/31), niin Leningradin paperitrusti voi lopettaa selluloosan tuonnin ulkomailta ja siten säästetään n. 8 milj. ruplaa. Lisäksi tullaan rakentamaan paperitehdas (tuotanto 25.000 tonnia sanomalehtipaperia) ja uusi puumassatehdas.

Kontupohjan kombinaatissa on sähköasema jo valmis. Paperitehdas (tuotanto 25.000 tonnia sanomalehtipaperia) pannaan käyntiin tänä vuonna.

Sitäpaitse valmistuu tänä vuonna muitakin tekstiili-, puku-, konservi- ym. tehtaita ja pannaan rakenteille suuri määrä eri alojen teollisuuslaitoksia. Polttavana kysymyksenä on rakennusaikojen lyhentäminen, kun monille tuotteille on kireä kysyntä. Tähän suuntaan tekevätkin talouselimemme tiukkaa työtä. **O.**

Sosialistisen valtiomme lainat.

Sosialistisen rakennustyömme tehostamisessa on valtiomme lainoilla kieltämättä sangan vahva osansa. Niiden osuutta korostettiin erikoisesti puolueemme XV edustajakokouksen päätöksessä kansantalouden 5-vuotissuunnitelmasta. Siinä todettiin erikosen välttämättömäksi väestön pikkusäästöjen vetäminen valtion luottotoimen piiriin.

Tällä alalla onkin saavutettu hyvin suuria tuloksia. Sitä osottavat seuraavat luvut valtiolainamme suuruudesta:

lokak. 1922 . . .	2,5 milj. rpl.
» 1923 . . .	118,2 » »
» 1924 . . .	244,8 » »
» 1925 . . .	367,3 » »
» 1926 . . .	417,3 » »
» 1927 . . .	741,1 » »
» 1928 . . .	1.297,7 » »

Näin voimakas valtiolainojemme kehitys on ollut mahdollinen vain tuloksena pitkästä, sitkeästä työstä rahataloutemme lujittamiseksi, ja pääasiassa tuloksena siitä, että tähän työhön on vedetty mukaan työtätekevän väen laajat joukot. Valtiolainojemme obligatioita on nyt jo

vähintään 10 miljoonalla henkilöllä. Mikä on tehnyt valtiomme laina-obligatsiot näin kansanomaisiksi? Kansanomaisiksi niitä ei ole tehnyt yksistään agitatio, jota kyllä on voimakkaasti harjoitettu, eikä väestön luottamus neuvostovallan rahatalouteen, vaan lähinnä se, että lainat käytetään yksinomaan tuotannollisiin tarkoituksiin, sosialismin rakentamiseen, työtätekevän väen elintason kohottamiseen. Tällä pohjalla vasta tehoa agitatsiokin lainojen hyväksi.

Kun valtiomme lainoilla on tällainen luonne (eivätkä, niinkuin kapitalististen valtioiden lainat, mene pääasiassa poliisin ja armeijan ylläpitoon), niin voimme uusia tuotannollisia arvoja luomalla peittää menot valtiolainoistamme ilman että väestön verokuormaa pitäisi lisätä. Toisin sanoin, yhä lisääntyvä valtiolainamme ei huononna työtätekevän väestön elintasoja, vaan päinvastoin jatkuvasti lujittaa taloudellista voimaamme ja siten parantaa työtätekevän väen elinoloja.

Erittäin ilahduttavia ovat valtiolainojen tulokset viime talousvuonna. Kaikkiaan edellytettiin valtiolainoista saatavan 525 milj. ruplaa, mutta saatiinkin yli 705 milj. ruplaa (edellisenä vuonna vain hieman yli 300 milj.). Tämä on tulos tehokkaasti suoritetusta kamppailusta lainojen levittämisen hyväksi, kamppailusta, jota yhä voimakkaammin suoritetaan muuallakin kuin suurimmissa keskuksissa. Sitä osoittaa jo lainojen leviäminen. Kun v. 1925 lyhytaikaista lainaa levitettiin Moskovassa, Leningradissa ja Harkovissa yhteensä n. 90% koko lainan summasta, niin II teollistamislainaa myytiin näissä kaupungeissa enää vain 30,3% lainan koko määrästä.

Suurimpina lainan ostajina ovat työläiset ja palveluskuntalaiset, ja on heidän osuutensa jatkuvasti lisääntynyt (v. 1927 10% arpalainasta tuli heidän osalleen 26%, I teollistamislainasta 60% ja II teollistamislainasta 83,8%). Vähemmän on lainojen levityksen hyväksi tehty työtä talonpoikaiston keskuudessa. Ja epäilemättä juuri heikko propaganda on yhtenä syynä siihen, että lainat eivät olekaan näihin asti sanottavassa määrin maaseudulle levinneet. Ensi kerran tehtiin maaseudulla voimakkaampaa työtä talonpoikaistalouden lujittamislainan hyväksi tänä vuonna. Ja tulos oli, että noin 60% talonpoikaistalouksista lainapapereita itselleen otti, tosin vain pienen summan (7 a 8 rpl.) keskimäärin taloutta kohden.

Nyt näyttäisi siltä, kuin kaupungeissa ei toistaiseksi olisi mahdollisuuksia lisätä lainojen levitystä sanottavasti nopeammassa tahdissa kuin työläisten ja palveluskuntalaisten palkat kohoavat. Sitävastoin voi maaseutu lisätä lainojen levityksen moninkertaiseksi nykyisestään. Ja samalla voidaan lainojen hintaa pienentää ja siten saada ne valtiollemme edullisemmiksi. Jo nyt on tässä suhteessa saatu huomattavia tuloksia: kun talonpoikaislaina v. 1925 aiheutti valtiolle menoja 17% lainasummasta ja I teollistamislaina v. 1927 vielä 13,4% vuodessa, niin talonpoikaistalouden lujittamislaina v. 1928 aiheutti menoja enää 13% ja II teollistamislaina 11,4%. Yhä vielä ovat lainojen aiheuttamat kustannukset kuitenkin liian korkeat. Ne pitää saada alenemaan ja siten lainat entistä tehokkaammiksi aputekijöiksi maamme sosialistisessa teollistamisessa.

V. O.

Paperiteollisuutemme ja sen kehitys.

Suomalaisen väestön asuma-alueena Neuvostoliitossa on miltei yksinomaan Luoteinen alue ja Karjala, ja kun näiden alueiden hyvin tärkeänä nykyisyyden ja vielä tärkeämpänä tulevaisuuden teollisuus-alana on paperin valmistus, niin olemme suomalaista lukijaa kiinnostavan katsauksen Liittomme paperiteollisuuden kehitykseen, sen tilaan ja läheisen tulevaisuuden suunnitelmiin.

Paperia valmistetaan puusta, käytetyistä kankaista ja oljista. Kun paperista on tullut joukkokulutuksen esine on puu halpuutensa y. m. syiden vuoksi vallannut ensi sijan raaka-aineena. Useat maat (Skandinavia, Saksa, Yhdysvallat) ovat metsävarojensa käytössä joutuneet sellaiseen asemaan, että ne eivät enää voi paisuttaa puunjalostusteollisuuttaan ainakaan omien metsiensä luonnollisen kasvun avulla. Meidän vallitsevaa asemaamme maailman metsävaroissa kuvaa seuraava taulukko, jossa amerikkalaisten lähteiden mukaan on mainittu muutamien maiden käyttökelpoiset metsäalueet miljoonissa eekkereissä (eekkeri = n. 40 aaria):

Neuvostoliitto.	2298
Kanada.	800
Yhdysvallat	400
Ruotsi	49
Saksa.	35
Norja.	17
Iso-Britannia.	3

Neuvostoliiton metsien teollinen käyttö on vasta kehityksensä alussa, verrattuna niihin mahdollisuuksiin joita meillä on. Valtion suunnitelmat edellyttävätkin puutavarateollisuuden huomattavaa nousua Liittossamme yleensä sekä Luoteisella alueella erikoisesti. Järkevän kan-

santalouden kannalta katsottuna on kuitenkin edullisempää, että alueemme puutavarateollisuus saadaan siirtymään korkeampiin muotoihin, t. s. sahatun puutavaran tuotannosta puuaineen kemialliseen käsittelyyn (paperi- ja selluloosateollisuus, keino-tekoisen silkkin valmistus j. n. e.). Sahatun tavaran tuotanto on jätettävä metsärikaampiin alueiden tehtäväksi Liittossamme, ja Luoteisen alueen siis siirryttävä tuottavampiin puuteollisuusmuotoihin. Alueen viisivuotissuunnitelma edellyttääkin kemiallisen puuteollisuuden huomattavaa nousua, käynnissä olevien teollisuuslaitosten korjausten ja laajennusten sekä uusien mahtavien kombinaattien rakentamisen muodossa. Tällainen siirtyminen ei tietystikään ole lyhyessä ajassa suoritettavissa, ja siksipä viisivuotissuunnitelman mukaan tuleeekin alueemme kohottamaan myöskin sahatun puutavaran tuotantoa lisätäkseen vientiä ja tyydyttääkseen paremmin kotimaiset markkinat joilla kuumeisen rakennustyön vuoksi on hyvin vilkas kysyntä.

Ennen sotaa ei Venäjän paperiteollisuus kyennyt tyydyttämään kotimaista kysyntää. Sodan edellisinä vuosina vakiintui ulkoa tuodun paperin suhde kotimaiseen 26 prosentiksi, tuonnin absoluuttisen määrän kasvaessa rinnan kulutuksen kanssa. Tuotanto ennen sotaa Venäjällä oli n. 350 tuh. tonnia paperia ja 110 tuh. tonnia selluloosaa vuodessa. Entisen Venäjän keisarikunnan alueella olleista tehtaista jäi Neuvostoliiton alueelle sellainen määrä, että niiden tuotanto aikaisemmasta yhteisestä tuotannosta muodosti paperissa 60% (212 tuh. ton-

nia) ja selluloosassa 57% (64 tuh. tonnia). Kansalaissodan aikana tehtaiden tuotanto laski niin alas, että se pienimmillään ollessaan (v. 1919) muodosti vain 29,7 tuh. tonnia. Alkaen vuodesta 1921 osoittaa paperiteollisuus nopeaa nousua, kohoten v. 1926 260 tuh. tonnin tuotantoon. Käynnissä oli silloin 105 paperitehdasta (138 paperikonetta). Kaikki nämä tehtaot, lukuunottamatta kahdeksaa, olivat valtion hallussa. Kahdeksan yksityisille vuokratun tehtaon tuotanto oli vain 9 tuh. tonnia käärepaperia vuodessa.

V. 1926/27 saavutimme henkilökulutuksessa v. 1913 tason, 3 kg. asukasta kohti, yleisen kulutuksen ollessa sinä vuonna 390 tuh. tonnia paperia ja 40 tuh. tonnia kartonkia. Henkilökulutuksen alhainen taso meillä käy erikoisen selväksi, jos vertaamme sitä seuraavaan taulukkoon, joka osoittaa paperinkulutuksen asukasta kohti v. 1926 eri maissa (kiloissa):

Yhdysvallat.	62
Englanti.	37
Saksa.	21
Ranska.	20,5
Ruotsi.	20
Sveitsi.	19
Belgia.	19
Norja.	14,5
Itävalta.	11
Tshekko-Slovakia.	10,5
Japani.	10,5
Italia.	8
Espanja.	6

Ominaista meidän paperiteollisuudellemme on ollut se, että n. s. kulttuuripaperilajien (sanomalehti-, kirjoitus- y. m. s. paperin) tuotanto on ollut vähäistä. Se käy selville seuraavasta taulukosta, jossa on mainittu (tuhansissa tonneissa) meillä v. 1926/27 tuotettujen eri paperilajien määrä:

Sanomalehtipaperia.	2,4
Painopaperia.	30,3
Kirjoituspaperia.	55,2
Savukepaperia.	15
Tapettipaperia.	9,6

Käärepaperia.	92
Voipaperia.	19,3
Muita lajeja.	36,7

Sanomalehtipaperin samoin kuin muidenkin kulttuurilajien tuotanto oli meillä siis niin vähäistä, että kysyntä suureksi osaksi, sanomalehtipaperin osalta miltei 100 prosentilla, tyydytettiin tuontitavaralla. Mainittuna vuonna tuotiin ulkomailta eri paperilajeja seuraavat määrät (tuh. tonneissa):

Sanomalehtipaperia.	72,1
Painopaperia.	20,8
Kirjoituspaperia.	15,4
Muita lajeja.	4,7

Alkaen vuodesta 1925 on valtio vuosittain käyttänyt suuria summia käynnissä olevien paperitehtaiden laajentamiseen ja uusien suurien tehtaiden rakentamiseen. Ensimmäisen (v. 1927) tov. Strumilin johdolla laaditun viisivuotissuunnitelman mukaan piti paperintuotannon kohota seuraavasti (tuh. tonneissa):

Vuosi.	Paperintuotanto.
1928/29.	357
1929/30.	418
1930/31.	444
1931/32.	455

Tämä viisivuotissuunnitelma osoittautui kuitenkin sekä paperi-että myös muihin teollisuusaloihin nähden liian varovaisesti laadituksi. Niinpä paperintuotanto kuluvana talousvuonna (1928/29) tulee olemaan n. 15% suurempi kuin tuossa viisivuotissuunnitelmassa edellytettiin. Kun teollisuutemme kehitysvauhti osoittautui todellisuudessa paljon nopeammaksi oltiin pakotettuja laatimaan uusi, paremmin todellisuutta vastaava suunnitelma. Joulukuun 15 p:nä 1928 esittikin korkein kansantalousneuvosto Valtion Suunnitelmakomitealle teollisuuden 5-vuotissuunnitelmaehdotuksen vuoksi 1928/29—1932/33.

Tämän suunnitelman mukaan tulee paperintuotanto eri vuosina olemaan seuraava (tuh. tonneissa):

Vuosi	Paperia ja kartonkia	Selluloosaa	Puumassaa	Raha-arvo v. 1927/28 tehtaiden tuotannon mukana miljassa ruplissa
1927/28	316	84	83,6	145,5
1928/29	410	123,7	157,8	189
1929/30	470	162,1	193,5	217
1930/31	561,5	217,6	237	256
1931/32	633	258,1	287	290
1932/33	794	331,6	359,5	364,5

Paperin ja kartongin tuotanto tulee siis viisivuotiskautena kohoamaan 151,3%:lla, selluloosan 294,8%:lla ja puumassan 330%:lla; niiden raha-arvo kohoaa 150,7%:lla. Huolimatta näin suuresta tuotannon noususta saamme tänä aikana kulutuksen asukasta kohti nousemaan vain 5 kiloon vuodessa.

Tuotannon kohottaminen tulee tapahtumaan laajentamalla ja uudelleen järjestämällä käynnissä olevia tehtaita, kohottaen siten näiden tuotantoa 278 tuh. tonnista paperia ja 38 tuh. tonnista kartonkia (v. 1927/28) 448,5 tuh. tonniin paperia ja 41 tuh. tonniin kartonkia (1932/33). Tämän lisäksi kohottaa ennen vuotta 1928 rakenteille pantujen paperitehtaiden valmistaminen vuoden 1932/33 tuotantoa 137 tuh. tonnilla paperia ja 30 tuh. tonnilla kartonkia. Viisivuotiskauden aikana rakenteille pantujen tehtaiden tuotanto tulee kohottamaan jo vuoden 1932/33 tuotantoa 123,5 tuh. tonnilla paperia ja 14 tuh. tonnilla kartonkia.

Paperitehtaiden laajentaminen ja uudelleenjärjestely tapahtuu pääasiassa vanhojen paperikoneiden poistamisella ja uusien (5000—6000 mm. leveys, 250—300 m. min. nopeus) asettamisella niiden sijalle. Tämä taas aiheuttaa korkeapaineisten (35 atm.) höyrykattiloiden ja uusien voima-asemien rakentamisen höyryn taloudellista hyväksikäyttöä varten paperikoneissa. Selluloosatehtaiden keittokattiloita uusitaan, poistamalla vanhoja ja asettamalla 280 m³ kattiloita sijalle. Selluloosan keittoaikaa saadaan eräiden parannusten avulla lyhennettyä 10%:lla.

Pääomasijoitukset näihin rakennus- ja laajennustöihin tulevat eri vuosina olemaan seuraavat (milj. ruplissa):

Vuosi	Uudet rakenn.	Laajenn. ja uud. järjest.	Korjaukset	Asuntorak.	Yhteensä
1927/28	21,34	18,48	2,33	1,48	43,63
1928/29	10	15,6	3,1	2,1	31,5
1929/30	23,2	15,9	4,4	4,7	48,8
1930/31	52	8,4	4,4	6,5	71,8
1931/32	45,8	2,4	5	6,3	60
1932/33	29,6	1,7	6	5	42,8
Yht. .	160,6	44	22,9	24,6	254,9

Työläisten lukumäärä tulee pape-riteollisuudessa tänä aikana kohoamaan 30,300:sta 39,200:aan eli 29,20%:lla, ja tuotannon arvo työläistä kohti 400 ruplasta (kuukaudessa) 776 ruplaan eli 95%:lla.

Tuotannon järkiperäistytämisen tuloksena saamme puutavaran kulutuksen selluloosatonnia kohti laskemaan 4,2%:lla ja puumassatonnia kohti 12,5%:lla, rikkikiisun (FeS₂) kulutukseen selluloosatonnia kohti samoin laskemaan 8,6%:lla ja selluloosan kulutuksen paperitonnia kohti 4—5%:lla.

Luettelemme tässä suurimmat uudet paperi- ja selluloosatehtaat:

	Valmistuu vuonna	Tuotanto vuodessa milj. ruplissa.	Bak. kust. milj. rupl.
Volgan selluloosa- ja paperikombinaatti (Balahna) . . .	1930/31	31	44
Sääsjoen selluloosa- ja paperikombinaatti . . .	1932/33	23,3	40
Selluloosa- ja paperikombinaatti № 1 . . .	1931/32	32,5	40,5
Selluloosa- ja paperikombinaatti № 2 . . .	1932/33	30	39,5
Selluloosa- ja paperikombinaatti № 3 . . .	1933/34	30	39,5

Näistä ovat kaksi ensiksi mainittua jo olleet n. puoli vuotta osittain käynnissä.

Karjalassa rakennetaan Kontupohjan paperi- ja selluloosatehdasta, joka lopullisesti valmistuu v. 1931/32. Sen vuosituotanto tulee olemaan 6, 9, milj. rpl. ja arvo 14,4 milj. rpl.

Paperiteollisuus on yksi eniten voittoa tuottavista teollisuusaloistamme. V. 1926/27 oli voitto 20—25%, tehdashintojen indeksin ollessa 1,9 (v. 1913 1). Paperin tuotantokustannukset laskivat v:sta 1922/23 v:teen 1926/27 20—30%:lla. Viimemainittuna vuonna ne kuitenkin kohosivat 2,3%. Syynä olivat raaka-aineen hintojen nousu sekä työpalkkojen ja työn tuottavaisuuden kohoamisen epäsuhte. Nämä kaksi hintatekijää muodostavat paperiteollisuudessa 35—40% tuotantokustannuksista ja niiden vaikutus on siis suuri. Näiden seikkojen epäsuotuisa vaikutus tuli osaksi korvattua hallinto- y. m. menojen supistamisella, joiden osuus tekee vain 18—20%. Viisivuotissuunnitelma edellyttää tuotantokustan-

nuksien alentuvan v:teen 1932/33 mennessä 40%:lla (v:teen 1927/28 verrattuna).

Lopetamme katsauksemme vertaamalla Liittomme paperintuotantoa muiden maiden tuotantoon v. 1925. Paperia tuottivat silloin tuhansissa tonneissa:

Yhdysvallat	8328
Saksa	2058
Ranska	785
Ruotsi	557
Norja	340
Suomi	257
Neuvostoliitto	253

Pitkältä näyttää taival päästäksemme meille metsärikkaimpina maana kuuluvalla paikalle—ensimmäiseksi. Teollisuutemme nousu takaa meille kuitenkin nopean vauhdin sitä kohti: neljän vuoden kulluttua tulemme olemaan luultavasti kolmannella tai ainakin neljännellä sijalla.

Oskari Virta.

Välimeren kysymyksestä.

Kolmen europalaisen suurvallan, Englannin, Ranskan ja Italian edut Välimerellä ovat sovittamattomassa ristiriidassa keskenään. N. s. Välimeren kysymys on niitä pulmia, joita imperialismin kautena ei voida ratkaista ja joiden vaiheista suureksi osaksi riippuu sota ja rauha. Lyhyt katsaus asiassa on paikallaan senkin vuoksi, että mainittujen valtojen politiikka on kantavuuteensa katsoen Europan politiikkaa.

Englanti Välimerellä.

Englannilla on Välimeressä neljä varustettua asemaa: Gibraltari, Malta, Kypros ja Port-Said, Ceutan, Algecirasin ja Tangerin läheisyydestä johtuu, ettei Gibraltari nykyäikaisen sotatekniikan vallitessa ole enää valloittamaton. Gibraltarista

Maltaan on noin 1700 km. ja tämän matkan saavat englantilaiset sotalaivat kulkea Ranskan merilinnoitusten Toulonin, Oranin ja Bizerten muodostamassa kolmiossa. Kun lisäksi ranskalaiset vedenalaiset voivat esteettömästi kulkea Gibraltarin saamen kautta, voi Ranska ehkäistä Englannin laivaston liikunnan Välimerellä.

Välimeri on Englannin merivallan valtasuoni. Se yhdistää Englannin Intiaan ja muihin tärkeimpiin siirtomaihinsa ja sitä myöten tapahtuu sen pääasiallinen tavaranvaihto niiden kanssa. Kun Englanti on elintarpeisiinsa ja raaka-aineisiinsa nähden melkein kokonaan riippuvainen tuonnista, on Välimeren merkitys Englannille varsinkin sot aikana ratkaiseva.

Merivaltansa tueksi tarvitsee Englanti siis välttämättömästi voimakkaan liittolaisen Välimerellä, Ranskan tai Italian. Versaillesin rauhan jälkeen oli sinä Italia. Kun Pohj. Amerikan Yhdysvaltojen taloudellinen ja sotilaallinen mahti on uhkaavasti lisääntynyt, teki Englanti v. 1928 sotaliiton Ranskan kanssa turvatakseen selkäpuolensa. Tämän liiton merkityksestä tuonnempana enemmän.

Englannille on luonnollisesti edullista, että molemmat Välimeren suurvallat, Ranska ja Italia ovat kahnauksessa keskenään. Tämän mukaisesti onkin Englanti aina näiden maiden välejä kärjistänyt.

Italian ja Ranskan keskinäinen kilpailu.

Italian yhdistyminen tapahtui v. 1870. Heti valmistautui se valloittamaan Ranskalta Korsikan, Nizzan ja Savoian. Kun Ranska v. 1881 valtasi Tunisin, kärjistyivät Italian ja Ranskan välit vieläkin enemmän jatkuen tullisotana vuodesta 1887 vuoteen 1898. Myöhemmin liittoutui Italia Itävalta-Unkarin kanssa Ranskaa vastaan ja vain Englannin ja Ranskan uhkaus, että ne saarron avulla estävät viljan ja raaka-aineiden tuonnin maahan, sai Italian v. 1915 asettumaan maailmansodassa Ententen puolelle.

Italia on tätänykyä teollisuusmaa, joka tuottaa hiilensä, villansa, puuvillansa, naftansa, malminsa y. m. maista, joiden kanssa se kilpailee markkinoista. Maa on itse köyhä, sisäiset markkinat vähäiset ja teollisuus työskentelee suurimmaksi osaksi vientiä varten. Vientitavarat ovat pääasiassa samat kuin Ranskan, mutta omien raaka-aineiden puuttumisen vuoksi on Italia paljon kilpailukyvyttömämpi kuin naapurinsa. Italian tuonti on huomattavasti suurempi kuin vienti ja ainoana „tasaus“ keinona ovat ulkomaiset lainat. Varojen tarvis on siksi huu-

tava, että suurimmat italialaiset teollisuusyritykset jatkuvasti siirtyvät ranskalaisten, amerikkalaisten ja saksalaisten käsiin. Työttömyys on tavaton ja liikaväen siirtyminen muihin maihin on useimmissa maissa vallitsevien siirtolaisuutta rajoittavien lakien vuoksi melkein mahdoton.

Mussoliini koettaa päästä raaka-ainepulasta oudolla keinolla. Etsiskelyihin uhrataan suuria summia, toivossa että hiiltä, naftaa ja rautaa olisi omassa maassa edes syvemmällä, vaikkei olekaan pinnalla. Tuloksia ei toistaiseksi ole. Huomattavia ovat melioratiiviset työt oman viljan kasvattamiseksi,

Siirtomaiden saaminen on Italian imperialismille elinehto. Entisestäään sillä on niitä mitättömän vähän ja lupauksistaan välittämättä jakoivat Englanti ja Ranska maailmansodan päätyttyä Saksan siirtomaat ja Turkin alueet keskenään. Siirtomaapolitiikkaansa varten Italia tarvitsee laivaston. Se onkin melkein yhtä voimakas kuin Ranskan laivasto. Sopivan tilaisuuden sattuessa haaveille Italia ottavansa vihatulta kilpailijaltaan tarvitsemansa siirtomaat.

Ranskan olosuhteet ovat paremmin tunnetut. Omassa maassaan ja siirtomaissaan sillä on hiiltä, rautaa ja muita metalleja, kautsukkaa villaa y. m., lisäksi huomattavat naftakonsessionit Rumaniasa, Puolassa ja Mossulissa. Ranska on Europan rahasäkki, josta pääomat virtaavat muihin maihin. Englannin jälkeen on Ranskalla eniten siirtomaita.

Maailmansodan päätyttyä oli Ranska Europan mahtavin mannervalta. Hyvällä menestyksellä on se siitä lähtien lujittanut ja laajentanut taloudellista ja poliittista vaikutusvaltaansa Europan mantereella. Ranska on sotaliitossa Puolan, Belgian, Jugo-Slavian, Rumanian ja Tshekkoslovakian kanssa ja sen

vaikutusvaltaa Balkanin sekä Tona-
van maissa tukee luomansa Pieni-
Entente, s. o. Tshikko-Slovakian,
Rumanian ja Jugo-Slavian poliittinen
liitto, jota Ranska paraikaa puuhail-
lee taloudelliseksikin liitoksi. Kaikki
nämä maat ovat finanssiriippuvai-
suudessa Ranskasta ja sen kautta
Ranskan imperialismiin aseita.

Ranskan ja Italian kilpailu Väli-
merellä on vienyt siihen, että Väli-
meren länsipuolisko on melkein pä-
ranskalainen järvi. Italia on kaikin
keinoin pyrkinyt saattamaan Väli-
meren itäpuolisko aoman vaikutus-
valtansa alaiseksi. Tässä tarkoituk-
sessa valtasi se Albanian ja solmi
ystävyyshiiton Kreikan ja Turkin
kanssa. Pienen-Ententen vastapai-
noksi teki Italia salaisen sopimuksen
Unkarin ja Bulgarian kanssa, joilta
kummaltakin oli maailmansodan
seuraaksena riistetty huomattavia
alueita. Ranskan luotettavin vasalli
Jugo-Slavia oli täten ympäröity.
Eroittaakseen Rumanian Pienestä-
Ententestä Italia tunnusti Bessara-
bian valtauksen ja teki muita myön-
nytyksiä, mutta Averescun hallituk-
sen kukistumiseen hajosivat Italian
toiveet tässä suhteessa. Kreikan ja
Turkin, enempää kuin Kreikan ja
Bulgariankaan toisiinsa lähentäminen
ei ole Italialle onnistunut. Italian
suunnittelema Turkin, Kreikan, Bul-
garian ja Albanian liitto tuskin
tulee onnistumaan. Balkanin valtiot
tarvitsevat ennen muuta lainoja.
Niitä Italia ei voi antaa ja Ranskas-
ta sekä Englannista saapuvat lainat
saattavat Bulgarian ja Kreikan
poliittisestikin isännistään riippuvai-
siksi. Sama koskee Unkaria. Lisäksi
on Ranska saanut aikaan sopimuk-
sen Kreikan ja Jugo-Slavian välillä.
V. 1925 nostettu kysymys Syyrian
mandaatin luovuttamisesta Italialle
raukesi niinikään tyhjiin.

Paremmiin on Italia onnistunut
pyrkimyksissään Punaisen meren
luona. V. 1928 teki Italia ystävyys-
hiiton ja tiesopimuksen Abessinian

kanssa. Lyhyessä ajassa tulee Italia
rakentamaan valtavan autotien Pu-
naisen meren rannalla olevasta sa-
tamakaupungistaan Assabista Abes-
siniaan. Valmistuttuaan tuo tie epäil-
lemättä vetää puoleensa suurimman
osan tavaraliikennettä, mikä nykyään
käy ranskalaisten omistamaa rauta-
tietä pitkin Ranskan Punaisen me-
ren rannalla olevaan satamakau-
punkiin Dshibutiin. Italiassa on
käynnissä neuvottelut Abessinian
kanssa vuori- ja naftakonsession
saamisesta. Ranskan uhkaava esiin-
tyminen Abessiniaan kohtaan voi kyllä
tehdä nuo neuvottelut tuloksetto-
miksi.

Jännittynyt tilanne Egyptissä ja
Arabiassa on toistaiseksi lauennut.
Egyptin uhmaileva parlamentti
hajoitettiin ja Egyptin uusi hallitus
ajaa Englannille ja Ranskalle kuu-
liaista politiikkaa. Englantia ja
Ranskaa vastaan tähdätty yleis-
arabialainen liike näyttää myös hil-
jenneen sen jälkeen, kun englantilai-
set pommittivat Jemeniä. Mutta tä-
mä on epäilemättä vain tyyntä
myrskyn edellä. Kapinoiden pelko
Englantia vastaan näissä maissa
sekä Ranskaa vastaan Syyriassa,
Marokossa, Tunisissa y. m. sai En-
glannin ja Ranskan tekemään salai-
sen siirtomaasopimuksen keskinäisen
avun antamisesta kapinoiden sat-
tuessa. Tämä siirtomaasopimus oli
alkuna suoranaisen sotaliiton synty-
miseen Englannin ja Ranskan välillä.

Kun Ranska rakensi Bizerten
merilinnoituksen, katsoi Italia hy-
vällä syyllä sen olevan tähdätty
itseään vastaan. Tuo linnoitus tuki-
kohtanaan voi Ranska katkaista
Italian meriyhteyden Adrian meren
rannikon ja Tyrrhenianmeren ran-
nikon välillä. Ranska on ryhtynyt
myöskin pakoittamaan Tunisissa
asuvia italialaisia Ranskan alamai-
siksi. Kumpikin maa täydentää
puuhiaan suoranaisilla sotavalmis-
tuksilla.

Ranskan ja Italian sotavalmistelut.

Ranskan viralliset sotilasmenot tekivät v. 1928 yli 7 miljardia frangia, v. 1929 tekevät ne yli 8 miljardia. Tähän ei ole luettu n. k. erikois-tarkoituksiin käytettäviä menoja. Italialaisten ilmoitusten mukaan käytti Ranska v. 1927 sotilasmenoihin kaikkiaan 19 miljardia frangia. Suunnattomia summia tuhlataan ilmailuun. Kemiollista sekä metalliteollisuutta avustetaan, jotta kaikkia tieteen tuloksia voitaisiin käyttää sota-aikana. Ranska suunnittelee strategista Saharan takaista rautatietä voidakseen tuoda siirtomais-taan miljoonia värillisiä sotilaita. Eikä Italia halua missään suhteessa jäädä jälkeen. Kummankin maan laivaveistämöt työskentelevät kuin sota-aikana. Varsinkin rakennetaan vedenalaisia veneitä. Ranska rakentaa niitä vuosittain lähes 50. Kum-pikin maa rakentaa suhteettoman paljon kauppalaivoja, voidakseen tarvittaessa aseistaa ne sotalaivoiksi.

Sotaliittojen luominen muistuttaa välittömästi maailmansodan edellä vallinnutta aikaa. Ranska koettaa tehdä tyhjäksi Italian vaikutuksen Balkanilla ja Välimeren itäisellä puoliskolla. Italia puolestaan (nykyään paaviin liittoutuneena) käyttää hyväkseen kansallisia ja uskonnol-

lisiä ristiriitaisuuksia Balkanin mais-sa. Samoin kuin maailmansodan edellä, muistuttaa tuo Europan kolikka ruutikellaria, mikä sopivan hetken tullen voidaan sytyttää niin Roomastakin Pariisista ja Lontoosta.

Englantilais-ranskalainen sotaliitto saattoi Italian poliittisesti eristettyyn asemaan. Se on sen-vuoksi pakoitettu esiintymään sovinnollisemmin sekä Ranskaan että Jugo-Slaviaan nähden. Mutta tämä on vain väliaikaista. Voimasuhteet voivat muuttua Italialle edullisemmiksi. Englanti on epäluotettava. Tätänykyä on Englannille edullista olla liittossa Ranskan kanssa, mutta pian voi koittaa aika, jolloin se liittoutuu Italian kanssa nujertaakseen liian mahtavan, Europan her-ruuteen pyrkivän Ranskan. Italian imperialismi ei nim. ole Englannille vaarallinen. Näihin seikkoihin perus-taakin Italian diplomatia toivonsa.

Välimeren imperialististen valtojen välisiä ristiriitaisuuksia ei voida pysyväisesti ratkaista rauhallista sopimustietä. Huomattavaa osaa näiden maiden politiikassa tulee myös näyttämään yleisarabialainen liike sekä Pohj. Afrikan maiden pyrkimys itsenäisyyteen. Yhteinen viha SSSR:ään saattaa silti liittää nämä maat yhteisrintamaan Neuvostoliittoa vastaan.

Hinta 50 kop.

